

Život je malina

Samuel Petrovič

<http://www.gendzo.sk/gs/zivot-je-malina>

Som rád, že si to predsa len dopísal

„Nazdar Samuel,“ zvitáli sme sa ako dvaja starí kamoši. Pravdou však je, že sme sa nevideli pekných pár mesiacov.

„Ako sa má Denisa a čo malá Michalka?“ spýtal som sa hneď na úvod.

„Ujde to,“ odvetil Samuel a ďalej jedol svoje hranolky.

Bolo skoro pol dvanástej večer, obaja sme sedeli v McDonalde, jedli svoje menu a mlčky hľadeli jeden na druhého. Rozmýšľal som, ako je do paže možné, že človek, ktorého keď posadíte za klávesnicu počítača, dáte mu deci červeného vína a na 15 minút pokoj, dokáže za ten krátky čas napísať minimálne 4 strany svojich vnútorných pocitov, vymyslených poloprávd, životných múdrostí a citových rozhrešení. No ten istý človek, keď sedí oproti vám na stoličke, tak čuší, klopí zrak a radšej bude hranolkou sústredene naháňať útržok šalátového lístka po krabičke z BigMac-u, než aby vám mal odpovedať viac ako dvomi slovami.

„Som rád, že si to predsa len dopísal,“ povedal som po chvíli.

„Aj ja som rád,“ odvetil Samuel.

„Už som myslel, že sa nedočkám,“ pokračoval som.

„Vstúpil som si do seba a rozhodol som sa, že začnem znovu písať. No nemohol som napísať nič nové, kým nedokončím toto. Proste mi to nejde. Neznášam nedokončenú robotu.“

„A čom chceš písať teraz?“ vyzvedal som.

„Ešte sám neviem, nosím už zopár nápadov v hlave, no nechcem o tom hovoriť. Kým to nenapíšem, je to len v mojej hlave.“

„Veď okej, okej,“ ustúpil som. Nechcel som, aby nadobudol pocit, že ho do niečoho tlačím. Lebo veci bývajú dobré iba vtedy, ak sa robia z presvedčenia, nie z donútenia.

So Samuelom sme potom svorne povečerali a popritom prebrali týchto pár drobností ohľadom šírenia tejto poviedky:

Pretože je mne a predovšetkým Samuelovi úplne jasné, že so všetkou skromnosťou „Život je malina“ nedosahuje kvalitu vhodnú do vydavateľstva a tiež preto, že Samuel nepíše svoje poviedky, aby sa vynímali v tlačenej väzbe niekde na polici vedľa Matkina, rozhodli sme sa ju rozširovať zadarmo. Aby ste si však nemuseli prácne sťahovať, či postupne tlačiť všetkých 25 častí príbehu, ponúkame vám, milí čitatelia, komplet celú poviedku v PDF súbore. Získate tak všetky časti pokope, môžete si ich čítať na počítači, alebo všetky naraz vytlačiť, zviazať a uložiť na už spomínanú policu :-).

<http://www.gendzo.sk/gs/zivot-je-malina/zivot-je-malina.pdf>

V prípade, že chcete vložiť odkaz na poviedku „Život je malina“ na svoju stránku, alebo ho chcete poslať známemu, použite nasledovnú linku:

<http://www.gendzo.sk/gs/zivot-je-malina>

Ak chcete napísať autorovi, tu je jeho email adresa: samuel@gendzo.sk

Príjemné čítanie želá

Gendzo macher & Samuel Petrovič

Informácia o autorských právach

Poviedku „Život je malina“ je dovolené slobodne šíriť ďalej, avšak vždy pri dodržaní týchto podmienok:

- Poviedku je možné šíriť v elektronickej alebo aj v papierovej forme.
- Poviedka musí byť distribuovaná jedine v celku, a to buď umožnením stiahnutia celého PDF súboru, alebo jeho kompletným vytlačением.
- Odkaz na PDF dokument s poviedkou je možné umiestniť aj na vaše stránky, no je zakázané vytvárať lokálnu kópiu PDF súboru. Stránky si vždy upravte tak, aby návštevníci internetu sťahovali PDFko z našej originálnej stránky: <http://www.gendzo.sk/gs/zivot-je-malina/zivot-je-malina.pdf>
- (Teda na svoju stránku neumiestňujte celý súbor, ale iba linku na jeho originál uložený u nás.)
- Za šírenie poviedky nesmiete požadovať žiadnu priamu či nepriamu, finančnú, materiálnu alebo inú formu odmeny. Táto poviedka je na nekomerčné využitie ZADARMO.
- Je zakázané uverejňovať poviedku po častiach. To platí pre elektronickej i papierovú verziu.
- Je zakázané uverejňovať text poviedky priamo na vašich internetových stránkach a rovnako je zakázané jeho uverejnenie v komerčnej papierovej podobe (napríklad ako knižné vydanie, v dennej tlači alebo v časopise, alebo ako príloha dennej tlače či časopisu). Zdarma je však možné citovať jednu ľubovoľnú A4 normostranu textu.
- Je zakázané privlastňovať si autorstvo tejto poviedky. Pri každom šírení je preto potrebné zabezpečiť, aby bola poviedka šírená i s menom autora (Samuel Petrovič) a tiež s viditeľným odkazom na originálnu stránku o tejto poviedke: <http://www.gendzo.sk/gs/zivot-je-malina>
- Je zakázané meniť, upravovať, nahrádzať, vynechávať alebo akýmkoľvek iným spôsobom zasahovať do originálneho textu poviedky. Pri šírení elektronickej poviedky je zakázané akýmkoľvek spôsobom modifikovať originálny PDF súbor.
- Pri šírení tejto poviedky je potrebné dohliadať, aby bola distribuovaná i s informáciou o podmienkach šírenia (práve ju čítate, ak vám to ešte nedošlo :-)).
- Akákoľvek výnimka z uvedených pravidiel je možná, vždy však len po explicitnej, písomnej dohode. Kontaktujte nás preto prosím na adrese: zjm@gendzo.sk. Na uvedenej adrese je možné i konzultovať všetky nejasnosti ohľadom autorských práv.

(1) Dobrá ponuka

Rádiobudík svietil zelenými číslami do ranného šera. Zas som sa zobudil minútu pred zvončením. Stáva sa mi to pomerne často. Nevieť prečo nemôžem spať až do zvonenia. Moje vnútorné bio-hodiny ma vždy zobudia tesne predtým, ako sa zapne rádio. Na vine bude asi starý drnčavý budík, ktorý som mal kedysi doma. Vždy keď ráno začal zvonieť, prežíval som ťažké šoky. A asi preto sa u mňa postupne vyvinul odpor ku všetkým budiacim zariadeniam, aj keby ma budili len tichým šepkaním do ucha.

Začalo hrať rádio. Rýchlo som ho vypol, aby som nebudil spolubývajúceho. Peťo čosi zamrmľal a prevalil sa na druhý bok. Ináč super chalan. Len nejako nevieme nájsť spoločný čas na rozhovor. On chodí do práce zväčša na nočné, ja som normálny a pracujem cez deň. Preto sa na izbe iba striedame. Ale aspoň viem, ako sa volá.

Vôbec sa mi nechcelo vyraziť do ulíc mesta - vonku prší a je kosa. No biznis je biznis. A je piatok, takže sa mi šlo o to ľahšie. Vsuniem sa do poloprázdnej električky. Hlavná výhoda bývania na kraji mesta je, že do prostriedkov MHD nastupujete medzi prvými. Keď si už hneď nesadnete, aspoň môžete zaujať pohodlné miesto pri vertikálnej tyči. Presne 7:55 som sa dotrepal do práce. Cestou k výťahom som sa ešte zastavil v bufete kúpiť niečo rýchle na raňajky. Šéf si na presnú dochádzku potrpí. Bolo 8:00, no do dochádzkovej knihy som napísal čas príchodu 7:57. Je to pekný zvyk - dať šancu kolegom, aby prišli načas.

Vo dverách kancelárie ma vítal Milan so svojim typickým úškrnom na ksichte.

„Že ideš!“ škeril sa na mňa.

„...-bré ráno,“ precedil som pomedzi zuby. Niektorých ľudí proste nemám rád. Niektorých ľudí by som najradšej zabil. A hlavne ráno.

Usadil som sa za svoj počítač, otvoril si jogurt a načal rožok. Počítač ticho vrčal a do toho mi Milan opisoval nejakú strieľačku, ktorú včera doma drvil dlho do noci. Ani trochu ma to nezaujímalo. Hrať na počítači som sa prestal asi v prvej triede na výške.

Milanovi to však neprekážalo: „... a potom som mu trafil rovno do čela. Tí vojaci sú takí premakaní, že nepadnú hneď na zem. Najprv sa im podlomia nohy a až potom spadnú. Ak chceš, požičiam ti to,“ ukončil svoj monológ. S výrazom samaritána, ktorý mi práve ponúkol záchranu môjho života pred skapaním od nudy, očakával moju reakciu.

„Ja na to nemám počítač, tá moja stará vražda to nezvláda.“

Milan hodil plecami a usadil sa na svoju otočnú stoličku.

Do kancelárie sa ako veľká voda vrútil Lukáš. Lukáš je náš tretí kolega. Ako vždy, prišiel 10 minút neskoro. Zato samozrejme perfektne upravený, vlasy nagelované na „mokry efekt“, topánky nablýskané – proste dokonalý vzhľad. Lukáš je typ, ktorý si na takéto veci potrpí. A navyše je to typ človeka, ktorý nemá s ničím problém. Na všetko kašle a na nič mu nepríde. A keď mu na niečo príde, tak vždy zahrá chudáčika, ktorý za nič nemôže. A všetci mu to zožerú aj s navijakom. A keď nezožerú, aj tak si z toho nič nerobí. Lukáš je proste šťastlivec, ktorému sa všetko prepečuje. No a čo ma najviac šťve, ženské si za ním idú nohy dolámať.

Lukáš si hneď vo dverách začal nacvičovať svoj prípadný prejav pre šéfa:

„Kokso, tak dnes prísť do práce načas to je \$@\$#^! ťažké. Nejaký debil %#@%\$#! vybočil a trafil takého #%#@! na škodovke. A ja som potom za nimi ako taký #@!%#@# starý čakal...“

Prejav ešte chvíľu pokračoval opisovaním toho, ako pred ním vybuchla cisterna, urobila kráter 20x20 metrov, potom sa stala hromadná nehoda (minimálne tak 30 áut), spadol most a do stredu cesty šľahla ruská družica, ktorá prestala byť ovládateľná, no Rusi to zatajili, aby nebol škandál. Jeho príbehy poznáme všetci naspamäť a dávno ich púšťame jedným ucho dnu a iným otvorom tela von.

V podstate sa celý deň nič zvláštne nestalo. Šéf dnes Lukáša nevymákol, takže sme nemali ani kultúrny program s Lukášovým vystúpením. Zato však tesne pred obedom Lukáš hovorí:

„Starý, pod' so mnou na jedno kafe. Pozývam ťa.“

Tak to ma teda dostal! Lukáš ma pozval na kávu. Za tým niečo bude. Vytratili sme sa na obed.

„Potrebujem s niečím helfnúť, starec,“ začal na mňa mierne. Zapálil si cigaretu a dym vyfúkol do priestoru reštaurácie.

„Do paže! Zas bude chcieť, aby som ho kryl pred šéfom,“ preblesklo mi hlavou, no nepovedal som nič.

„Mám pre teba #@\$% dobrú ponuku,“ pokračoval Lukáš. „Zbalil som jednu super kosť na dnes večer. No vieš #@\$^& aké sú baby trafené. Pôjde von aj so svojimi dvoma kamoškami. Tri baby, to je moc. Ak pôjdeš so mnou, tie dve môžu byť tvoje.“

No fajn, mám robiť Lukášovi krovie. A veď prečo nie. Aj tak nemám nič na dnes večer. Vďaka Lukášovi môj sexuálny život nekončí v kýbli, mydlil som si zvyšok dňa ruky, aj keď môj sexuálny život v kýbli už dávno bol.

(pokračovanie)

(2) Nasadáš?

Podvečer som niečo rýchle zjedol a prečítal noviny, čo tu nechal Peťo. Chvíľu som rozmýšľal, čo si oblečiem. Výber sa zúžil hneď po tom, ako som vytriedil špinavé veci.

Lukáš prišiel s hodinovým meškaním. Prezvonil ma na mobil a o chvíľu som sedel v jeho 15 ročnom BMW, ktoré splašil kdesi v autobazáre. V aute už sedeli jeho tri nové kamošky. Strčil som sa na zadné sedadlo a Lukáš ani nepočkal, kým zavriem dvere. Gumy zapískali a auto vyrazilo do nočného klubu na opačnom konci mesta. Seká frajera, pomyslel som si. Vpredu vedľa Lukáša sedela Alena, zjavne Lukášova nová obeť. Mala dlhé odfarbené blond vlasy a na tvári pol kila mejkapu. Viac som si zatiaľ nevšimol. Vzadu to bolo iné. Vedľa mňa Miriam, čierne vlasy po pleciah, na sebe čierne rifle a čierne obťahnuté tričko s dlhými rukávami. Pri druhom okienku Denisa - krátke červené vlasy, trochu strapatý účes. Na uchu mala aspoň päť náušnic a piercing v nose. Jej postavu lemovalo tričko s lesklým nápisom „Big American Girl“, ktoré ju viac odhaľovalo ako zakrývalo. Po stručnom zoznamení pokračovala diskusia, v ktorej sa Lukáš vystatoval, aký je on frajer a Alena ho zbožne počúvala.

Fajn, dorazili sme v poriadku. Asi trikrát som mal pocit, že zgegnete (presnejšie, že nás Lukáš zabije) v polorozpadnutom BMW. Baby vystúpili a zo zadného okna si vyťahovali bundy. Lukáš ma drgol do chrbta a naznačil mi, ktorá je tá pravá na tento večer. Bolo mi to jasné od samého začiatku. Pristúpili sme ku vchodu do podniku. Z dverí sa ozýval hluk hudby.

„Ja to zaplatím,“ frajersky vyhlásil Lukáš a pristúpil k vyhadzovačovi.

„Štyri lístky,“ zahučal Lukáš na vyhadzovača.

„Dve kilá starý,“ zahučal vyhadzovač na Lukáša.

No fasa! Takže ja som tu ako chvost. Prívesok, o ktorý sa nikto nestará. Kým zvyšok spoločnosti pomaly vchádzal do vnútra, ja som si zopakoval dialóg s vyhadzovačom.

Večer prebiehal štandardným spôsobom. Lukáš robil dojem svojimi rečami a na striedačku sme chodili k baru po ďalší a ďalší alkohol. Pomedzi to sa pri nás niekto pristavil, niekto si prisadol, občas išli baby na WC (samozrejme, minimálne po dve naraz – baby nechodia na WC nikdy samy), občas sa tancovalo. Čím dlhšie sme pili, tým boli naše dialógy nesúvislejšie.

Všetky tri fungujú ako študentky na nejakej VŠ a bývajú spolu na intráku. Teda Miriam s Alenou na jednej izbe, Denisa na vedľajšej. Miriam s Denisou sú druháčky, Lukášova Alena prváčka. Už druhýkrát na tej istej škole. Zjavne titul nie je jej životným cieľom. Múdrosť, ktoré občas vypustila, však stáli zato. Všetci sú debili, kreténi, kravy, %#! a pod. Na čele s jej rodičmi, učiteľmi, šéfmi na brigáde, predavačkami v supermarkete, vodičmi MHD, jej bývalými frajerami a bývalými spolubývajúcimi. Hneď mi však bolo jasné, prečo má Lukáš záujem práve o ňu. Dobrá postava, veľké prsia, dlhé nohy, afektované vystupovanie, no proste stredobod pozornosti. Presne to seklo k Lukášovmu image začínajúceho podnikateľa – majiteľa firmy „Podvody a odrby, s.r.o.“.

Miriam, plnoštíhla, so svojím čiernym výzorom vyzerala ako vydrapená z filmu o upíroch. Všade mala strieborné šperky, ktoré podtrhovali jej čierne oblečenie a tmavý mejkap. Škoda, že celý čas viac komunikovala s okoloidúcimi odkundesmi ako s nami. Spolu s Alenou pochádzajú z toho istého mesta na konci republiky. Okrem odporu k škole a neviazaného životného štýlu ich s Alenou spájalo aj akési sesterské puto. Zdalo sa, že jedna bez druhej nemôže existovať. A tak sa chvíľami navzájom dopĺňali v stupidných rečiach.

Denisa sa trochu vymykala z tejto bandy. Drobné, štíhle dievča. No v úzkych tmavých nohaviciach a topánkach s hrubou podrážkou nevyzerala vôbec taká malá. V tvári mala

väčšinou nevinný dievčenský výraz, taký anjelský pohľad stredoškôlčky. Celkom sa mi pozdávala, taká malá potvorka. V očiach jej občas prebleskli iskričky, ktoré do mňa vystreľovali ako indiánske šípy v poslednom diely Winetua.

Miriam po čase odišla s jedným okoloidúcim otravovačom a už sa nevrátila. Spoznala v ňom chalana zo sídliska, kde býva jej babka, takže si asi mali čo povedať. Alebo aj ukázať, ako som sa neskôr dozvedel. Skôr by som však povedal, že hlavnou príčinou jej odchodu bolo to, že ma mala v paži. Miriam s Alenou mi to dávali dokonale najavo od prvého okamihu, čo ma zbadali. Asi čakali, že Lukáš dovedie ďalšieho, steroidmi nadupaného magora, ktorý na nich zapôsobí svojím výzorom a prachmi. Nestalo sa tak a tie dve to zjavne trochu zobralo. Alena sa ešte viac lepila na Lukáša a Miriam sa stále viac obzerala po okolostojacich obsmrdáčoch. Denisu som nevedel odhadnúť. Ticho sedela a na každého sa usmievala.

Chvíľu sme ešte o niečom trepali. Viem, kedy mám prestať s chlastom, ak chcem fungovať aj nasledujúci deň. Posledné kolá som vynechával a viac oblizoval poloprázdny pohár ako pil. Časy, keď som sa zmontoval ako opica už sú preč. Nestojí mi to za to. Lukášovi to však asi za to stojí a tak objednával jednu rundu za druhou. Baby začali mať alkoholu dosť. Zdvihli sme sa na odchod. Denisa trochu protestovala, aby sme našli Miriam, no Lukáš jej niečo odvrkol a ťahal Alenu von. Pomohol som Denise a spolu sme išli za nimi. Bola už načisto jasná, takže som ju musel pridržiavať za rameno, aby neskončila na chodníku. Vonku som cítil, že sa celá trasie.

„Je ti zima?“ spýtal som sa.

„Je mi zle!“ odpovedala ona.

Prehodil som jej svoju bundu cez plecia. Visela na nej ako na vešiaku. Sychravé jesenné počasie ma prebralo. Nastavil som tvár jemnučkým kvapkám dažďa a vychutnával si ten úžasný pocit, keď na mňa niekto z hora práši vodu. Okuliare sa mi zarosili.

„Nasadáš?“ zhučal Lukáš. Trochu som zaváhal, no nasadol som.

(pokračovanie)

(3) Už si ju!

„Ideme ku mne!“ zavelil Lukáš.

Čo sa čudujem, celý čas to k tomu smerovalo. Alena súhlasila, Denisa driemala a nehovorila nič. Mne to bolo jedno, takže som bol tiež radšej ticho. Nočnými ulicami cesta rýchlo ubiehala a pripitý Lukáš uháňal o čosi pokojnejšie ako večer. Motor BMW vrčal, Alena driemala vpredu a Denisa spala v opačnom rohu zadných sedadiel. Celú cestu som dával pozor na Lukáša, aby náhodou nezaspal, prípadne aby si to s Alenou nerozdali priamo tu v aute. Hľadal ju po nohe, stále vyššie a vyššie. A Alena sa nebránila. Hold, tá automatická prevodovka je tiež na niečo dobrá.

Lukáš má dvojizbový byt na sídlisku. Bol som tu už zo dvakrát, ale vždy len vo dverách, po nejaké CDčko a tak. Byt nič mimoriadne, ale stačil by mi. Lepšie povedané by mi bodol. V byte neporiadok, ktorý sa neunúval ani narýchlo odpratať. Všetkým nám to bolo jedno. Usadili sme sa v kuchyni na plastových stoličkách. Lukáš vytiahol z chladničky fľašu vodky a džús v škatuli. Namiešal štyri poháre. To je super, mať vlastnú chladničku, napadlo mi.

„Na zdravie! Na nás!“ poháre zacvendžali.

„Mne je zle!“ zašepkala Denisa.

„Kde je hajzel?“ spýtal som sa Lukáša pri pohľade na bledú tvár Denisy. Vpadnuté oči blúdili po miestnosti a hľadali záchytný bod v kolotoči, ktorý sa pred ňou mihal. Chytil som ju v momente, keď sa kolenami dotkla zeme. Ledva som ju postavil na vlastné nohy. Dodnes neviem, či bola taká opitá, alebo len chcela vyskúšať, koľko odnesiem ;-).

„Druhé dvere!“ zakričal za nami Lukáš. „A pozor na koberec, mám ho z Turecka.“

Oprel som Denisu o WC misu. Pochopila čo sa od nej očakáva. Rýchlo som vypadol von, lebo by som nezniesol ten pohľad bez toho, aby som sa nepridal.

„Začni posilovať, šak ty neodnesieš babu ani do postele!“ škeril sa Lukáš. Na znak toho, že on je iný, vyzliekol dole sveter a ukázal svaly na ramene.

„Čo ideme robiť?“ spýtal som sa akoby som netušil, kde je severozápad. Bolo mi jasné, čo budú teraz robiť Lukáš s Alenou.

„Uži si ju,“ hodil rukou smerom k WC, ktoré ešte stále používala Denisa.

„Mi casa, tu casa,“ dodal ako v mexickom filme a otvoril dvere do jednej z izieb. Izba bola zariadená ako obývačka. Telka, CD prehrávač, gauč, nejaké police na CD.

„Ti drbe, veď ledva žije,“ odvrkol som.

„Rob si čo chceš, ty %\$@#,“ zanadával na moju adresu. „Sama by to chcela,“ dodalo hovädó Lukáš a pobral sa s Alenou do druhej izby. Zjavne to bola spálňa. Zamkli si dvere a o minútu už bolo počuť len zvuky súložie. Alena vzdychala, Lukáš niečo nezreteľné mrmlal a posteľ vŕzgala.

V hlave sa mi prehnala myšlienka, že predsa využijem jeho ponuku.

„Nebud' mäkký. Kedy sa najbližšie dostaneš do takejto situácie? Aj tak si nebude nič pamätať,“ povedalo moje zlé Ja a ukázalo mi obraz nahej Denisy ležiacej na gauči.

„Nebud' sviňa, ty sviňa,“ povedalo moje dobré Ja.

„Je to životná šanca. Uvedom si to. Už dávno si nič také nerobil,“ oponovalo zlé Ja.

„Chcem ísť domov,“ ozvalo sa z chodbičky.

Denisa stála opretá o stenu a hľadela do podlahy. A podlaha ju chladila na bosé nohy. Až teraz som si všimol jej piercing na bruchu.

„Ok,“ pomohol som jej do topánok a bundy. Hneď som cez ňu prehodil aj svoju bundu. Skontroloval som či máme všetko, pár sekúnd som sa započúval do výkonov Lukáša a Aleny a zabuchol som dvere. Guľa na dverách nás oddelila od bytu. Oprel som Denisu do výťahu a na mobile vytľukal číslo taxíka.

„Kde bývaš?“ snažil som sa z nej vytiahnuť miesto, kam ideme.

Vytlačila zo seba názov VŠ internátu.

„Kde presne? Izba, poschodie?“ nedal som jej pokoj.

Vyšli sme von. Pršal jemný a slabý dážď. Donútil som Denisu, aby sa trochu poprechádzala.

„Tlačia ma topánky,“ povedala a vyzula sa.

„Moja, ak teraz neochorieš, tak už asi nikdy,“ pomyslel som si. Bosými nohami ťapkala po mokrom chodníku. O chvíľu ich mala celé špinavé až nad členky.

„Nech mi neovracia sedadlá, jasné?“ upozornil ma taxikár hneď ako si všimol, že moja spolucestujúca nie je celkom pri zmysloch.

„Budem na ňu dávať pozor,“ ubezpečil som ho.

Celú cestu sme mlčali.

„Počkáte ma?“ spýtal som sa taxikára na mieste, zberajúc sa von.

„No jasne, a ty sa už nevrátiš. Najprv zaplať!“

Hodil som taxikárovi nejaké peniaze a pomohol Denise vystúpiť. Jednou rukou sa ma pridržavala, druhou si niesla vyzuté topánky. Odprevadil som ju k vrátnici internátu.

„Preukazy, preukazy,“ vítal nás vrátnik na dôchodku, výzorom tesne pred smrťou.

„Ja ju len odprevádzam,“ oponoval som, akoby som nikdy nebýval na intráku a nevedel ako to chodí.

„Tak vás nemôžem pustiť!“ víťazne zahlásil a postavil sa nám do cesty. Tiež neviem, čo neseďí vo svojej sklenenej búde a nepozera televízor. Za mojich čias to tak fungovalo.

„A vy slečna, kde máte preukaz?“ pokračoval v paľbe otázok vrátnik.

Denisa sa pohrabala vo vrecku bundy a vytiahla malú kartičku.

„Zvládneš to sama?“ opýtal som sa.

Mlčky prikývla a otrčila kartičku vrátnikovi desať centimetrov pred oči. Odišla bez pozdravu. Sledoval som ju až kým zašla za roh. Potom som kývol vrátnikovi na pozdrav a pobral sa preč. Vonku sa rozvidnievalo.

Všetko bolo zrazu preč. Všetko bol len sen. V hlave mi hučalo od hlasnej hudby nočného klubu. Vyschnuté ústa ma prinútili vstať. Napil som sa čistej vody z vodovodu.

„Bol to len sen,“ povedal som nahlas zachrípnutým hlasom a ľahol si znovu do postele. O dve minúty som už znovu spal. A vedľa mňa, vedľa mňa na stolíku ležal zhužvaný papierik, ktorý som nadránom vytiahol z vrecka nohavíc. Papierik a na ňom jedno meno s číslom izby, ktoré som si načmáral včera večer v taxíku, aby som ho nezabudol.

(pokračovanie)

(4) Tak a je to v keli!

Ubehli dva týždne od kedy nosím v obale na doklady malý lístok. Zhúžvaný papierik, starostlivo vložený k občianskemu a vodičskému preukazu, karte poistenca, preukážke na MHD, bankomatovej karte a iným podobným kartičkám. Do paže, čo mám robiť? Mám prísť len tak naslepo na dané číslo izby, zaklopať a povedať:

„Ahoj, je tu Denisa?“

„Jasne, poď ďalej,“ povie mi jej spolubývajúca.

„Nazdar Denisa. To som ja, čo som ťa pripítú dotiahol na intrák. Pamätáš? No jasne, asi nepamätáš, ale bol som to ja.“ vytlačím zo seba pred očami všetkých prítomných báb.

„No dobre, a čo by si rád?“ opýta sa Denisa, doteraz zahĺbená do pilníkovania nechťov na nohách.

„Ja ani neviem, len tak som ťa chcel vidieť,“ vykokcem zo seba.

A potom bude trápne ticho.

„No tak si ma už videl. Pekný deň ti prajeme,“ vyhodí ma von z izby za búrlivého smiechu jej osadenstva.

Prvý pondelok po osudnej noci som sa s Lukášom v práci pohádal.

„Kokso, si neni normálny!“ vyhlásil Lukáš, keď som mu povedal, že som Denisu odviezol na intrák a išiel spať sám. „Dohodím ti ženské a ty sa správaš ako taký vidlák. Sedliak dedinský. Sa hráš na nejakého charaktera, či čo? Môžeš trkať do rána a ty namiesto toho zdrhneš domov.“

Celé to zakončil vyhlásením jeho novej známosti Aleny: „Ten chudák sa ani poriadne nenahodí, keď niekam ide.“

„A ty si obyčajný úchyl!“ vyšplechol som mu do ksichtu ja. „Si myslíš, že budem spať s každou babou, ktorú si spil, aby sa nebránila? A ešte u teba doma?“

Milan počúval s otvorenou hubou.

Našu debatu sme po niekoľkých ďalších slovných výmenách ukončili.

„Sa na mňa @\$!\$@#%, keď ti vadím.“

„Sa aj @\$!\$@#%.“

V stredu po práci som sa odvážne vybral k Denisinmu intráku. Chvíľu som postával pred vchodom. Ani svätý Dindy netuší, čo som tým chcel dokázať.

„Keby tak náhodou išla okolo,“ želať som si. Ešte som nevedel, čo by som vymyslel ako zámienku mojej prítomnosti, no veľmi som si želať, aby išla.

Za hodinu, čo som tam stál, som premyslel všetky možné plány útoku na predmetnú dievčenskú izbu. Zároveň som prečítal všetky inzeráty a ponuky práce, ktoré viseli na nástenkách. Denisa okolo nešla a moje plány sa skončili na vrátnici. Viac odvahy som nenašiel.

Cestou späť som sa zastavil v bufete na kofolu a langoš. Ešte jeden pohľad, ešte jedno zaváhanie či sa tam predsa nejdem pozrieť. Nejdem. Prišiel autobus.

„Tak sa trochu zorientuj,“ radil mi psychológ – teoretik Peťo. Náhodou dnes nešiel do nočnej. Sedím na posteli a je mi nanič. Začína ma chytať depka. Som zmrd, nikto ma nemá rád.

„Najdôležitejší je prvý dojem. Je jedno, že si charakter, keď vyzeráš ako lúzer. Kúp si nejaké lepšie handry a sekaj trochu frajera. Však nemusíš hneď vyzeráť ako Tom Cruise, len sa viac snaž.“

Asi takto do mňa tlačil kaleráby môj spolubývajúci celý večer.

To je haluz. Načo mám meniť svoj image. Načo sa mám snažiť, keď ju už nikdy nestretnem. Ja viem prídu iné. Ale kedy?

„Aby si bol pripravený, keď prídu. Na to.“

Už druhý týždeň poriadne nespím. Som proste mäkký. Som proste SRÁČ. Rozmýšľam,

ako ju znovu stretnúť. Na nič som neprišiel. Vysmeje ma. Nechce ma. Myslí si to isté, čo Alena, veď sú kamošky. Takto rozmýšľam, kade chodím.

„Ahoj,“ povedala ticho, keď nastúpila ku mne do výťahu. Bola jedna po obede a ja som v práci niesol nejaké papiere z jedného poschodia na druhé.

„Č, č, čo tu robíš?“ vykoktal som namiesto pozdravu ako nahý debilko v reklame na hypoúvery. Tak dlho som sníval o tom, že sa opäť stretne. Teraz je tu a ja neviem, čo mám povedať. V hlave sa mi všetko krúti. Nedokážem poskladať jednu súvislú vetu.

„Robí mi tu strýko. Ale nie je tu.“ odpovedala stručne. Snažil som sa zachytiť jej pohľad, ale celý čas pozerala do podlahy.

„Si niečo potrebovala?“ snažím sa za každú cenu neprerušiť rozhovor.

„Iba niečo vytlačiť. Vystupuješ?“ výťah cinkol, zastavil a otvoril dvere. Ostal som stáť ako primrznutý.

„Môžem ti s tým pomôcť.“ Mala to byť otázka, ale preskočil mi hlas. Dvere sa opäť zavreli a výťah sa pohol smerom k prízemiu. „Zasekni sa! Zasekni sa!“ zaklíňal som ho v duchu ako ten malý okuliarnatý z rozprávky.

Na chvíľu zaváhala. Z bundy vytiahla počítačovú disketu. Zatlačil som číslo môjho poschodia.

Zastavili sme na prízemí. „Je tam aj Lukáš?“ opýtala sa.

Prikývol som.

„Počkám ťa tu dole,“ povedala a vystúpila.

Po chodbe som skoro bežal. Disketu som strčil do počítača a pustil tlač. Okamžite som dokument zavrel, vytiahol disketu a utekal na chodbu ku tlačiarňi. Tlačiareň hučala a pľula jeden papier za druhým. Bral som ich ešte skôr, ako dopadli do zásobníka. Ešte tak, aby to videl šéf, alebo ten kretén Lukáš.

Stála vo vstupnej hale, otočená chrbtom.

„Ďakujem,“ povedala stručne. Podal som jej stoh papierov. Chytila ich za opačnú stranu ako ja. Povedz to! Povedz to! Hučalo mi v hlave.

„Kedy sa znovu uvidíme?“ povedal som to. Ja som to povedal!

„Neviem, nemám teraz veľa času.“

„Tak a je to v keli. Je to úplne v #@%#,“ pomyslel som si. Vystrúhal som ten najsmutnejší pohľad, aký dokážem. Filmový priemysel by bol na mňa hrdý.

Pozrela sa na mňa a potom znovu na papiere, ktoré sme ešte stále držali obaja v rukách.

„Dobre, ak ma chceš vidieť, príď.“ Pustila vytlačené papiere a z tašky vytiahla nejaký plagát formátu A5. Mala ich tam ešte celú hrču.

Odišla bez pozdravu. Ostal som vo vestibule a pozeral ako odchádza. V diaľke som videl len jej čiapku, s dlhými širokými šnúrkami popri ušiach.

Plagátik písal o predstavení študentského divadla, ktoré bude vo štvrtok. V študentskom klube, začiatok o 19:00. Vstupné dobrovoľné. Na konci plagátu boli drobnými písmenami účinkujúci. Medzi menami bola aj Denisa.

„Prídem, určite prídem,“ vyslovil som to nahlas. Kúzla fungujú, iba keď sa povedia nahlas.

(pokračovanie)

(5) Som tehotná!

Denisa vybehla spoza závesu vyrobeného z červenej deky. Oblečená bola podobne ako vtedy večer: čierne nohavice, tmavomodré tričko s dlhým rukávom a nápisom „Super Babe“ a biele tenisky.

„Som tehotná!“ oznámila smutne chalanovi, ktorý sedel na jedinej stoličke uprostred.

„S kým?“ spýtal sa ticho chalan.

„S tebou, ty hlupáčik,“ povedala Denisa a sadla si chalanovi na kolená.

„Čo s tým budeš robiť?“ spýtal sa chalan, pozerajúc ponad Denisino plece.

„Čo s tým budeme robiť!“ opravilo ho ostro Denisa a vyskočila na rovné nohy.

„Zdrhneme z domu,“ pokračovala pomaly. „Potom sa zoberieme a budeme žiť spolu, ... len my dvaja, ... niekde preč,“ opisovala zasnene.

„No super, ja musím skončiť školu. ... Nikam nejdem. Aj tak nevieš, či je to naozaj moje!“ odsekol chalan a vyskočil zo stoličky.

„Si zlý!“ smutne povedala Denisa so slzami v očiach. „Ja som ťa mala“ začala, no pre plač nedokončila. „Všetci ste svine!“ vykrikla a utiekla preč.

Mám dokonalého šéfa. Celé štvrtkové popoludnie som sa v práci nudil. Ľudovo povedané špáral sa v nose a iných otvoroch tela a popritom browsoval Internet. Samozrejme, ako naschvál si šéf asi o štvrtej vymyslel bojovú úlohu, ktorú treba okamžite splniť aj keby fúriky z neba padali tak nahusto, že sa pomedzi ne nebude dať prejsť. Takže namiesto očakávaného odchodu domov sme sa pokúšali ukojiť šéfove perverzné chůtky na super prezentáciu pre významného zákazníka. Podarilo sa nám to tesne po šiestej.

„Šľaka, do \$#@%#!“ zanádal som ako zasypaný baník, keď mi pred nosom utiekol autobus. Celý udychčaný a spotený som doletel do študentského klubu. Stihol som to o chlp. Ešteže nezačali načas. V miestnosti bolo provizórne pódium a niekoľko radov rozheganých stoličiek. Mne sa ušla jedna z posledných - tá najrozheganejšia. Tvárim sa pokojne, aj keď ma do chrbta pichá skrutka, čo trčí z operadla.

Chalan, čo sedel vedľa mňa, celý čas chrúmal arašidy z mikroténového vrecúška.

„Hrá tam moja baba,“ drgol mi pod rebro laktom tak silno, až som podskočil aj so stoličkou. Predstavenie práve začalo.

„Ktorá?“ zašepkal som obratom v obavách, či nemá na mysli Denisu.

„Tá s tým dlhým vrkočom,“ zašepkal hrdo chalan v momente ako sa dotyčná zjavila na javisku. „Dobrá, čo?“

„Hmmm,“ vydýchol som si.

Chalan na mňa čumel ďalej. Asi očakával náležitejšiu reakciu ako „Hmmm“.

„Jasné, super baba.“ Prikývol som mu.

Z vďaky ma ponúkol orieškami.

Na scénu vyšla Denisa a ja som prestal chrúmať orechy. Nech si nemyslí, že som nejaký buľo, čo sa prišiel do divadla nažrať. Snažil som sa na jej tvári zachytiť čo i len maličký náznak toho, že si ma všimla. Buď si ma nevšimla, alebo bola pevne presvedčená nestrúhať žiadne náznaky.

Skončili. Tiež–herci si išli kríže dolámať pri úklonoch až po podlahu a študáci to ocenili potleskom a piskotom. Potom sa za hromadného hrmotania stoličiek vytrácali von. Vyšiel som pred vchod a postavil sa trochu bokom, aby do mňa nevrážali. Som majster v technike nahlúpleho výrazu tváre. Pozeral som na nástenku a tváril sa pri tom tak, že okrem budúcich a minulých akcií tohto pivničného klubu ma na tomto blbom svete už nič iné netrápi. Asi po štvrtíhodine vyšiel chalan, čo sedel vedľa mňa a s ním aj baba s dlhým vrkočom.

„Ahoj, je tam ešte Denisa?“ priskočil som k nej dúfajúc, že hej.

„Je. Však choď za ňou. Tam poza ten záves,“ odpovedala a ukázala na červenú deku.

„Haló, je tu niekto?“ zakričal som tak nevýrazne ako sa len dalo. Nechcel som budiť pozornosť a zároveň som mal pocit, že idem vrhnúť priamo do ženskej šatne a nachytať tam Denisu iba v spodnej bielizni. Alebo, čo by bolo úplne katastrofálne, nachytať Denisu ako sedí na kolenách spoluherca.

Pohoda, nič také sa nekonalo.

„Som rada, že si prišiel. Páčilo sa ti to?“ spýtala sa. Sedela medzi rôznymi škatuľami, polámanými stoličkami a iným haraburdím. Miestnosť slúžila ako sklad, šatňa, prezliakareň, miestnosť zvukára, osvetľovača, režiséra a našepkávača súčasne.

„Bolo to vynikajúce. Celkom dobre som sa bavil,“ chválil som o 116, akoby ma za to platili. Usmiala sa na mňa. Z jej úsmevu som vyčítal, že amatérska úroveň ich divadelného grupáča je jej dávno jasná. Zaviazala si šnúрку na teniske a obliekla bundu. Stál som tam ako v rade na košík v hypermarkete a čakal, čo sa bude diať.

„Tak poďme, tu vedľa je malý bufet.“ Vyviedla ma von z pivnice.

„Som nevedel, že študuješ herectvo,“ zdôveril som sa pri poháre kofoly. Jej negativistický postoj ku mne sa od minulého stretnutia rozplynul. Opäť ma bodala svojimi šibalskými očami.

„Nie, študujem maliarstvo. Hrám len tak pre zábavu. Všetci tu hráme len tak pre zábavu.“ Odpila si a prstom utrela zarosený pohár.

„Môžeš sa k nám pridať,“ dodala s úsmevom.

Spomenul som si na recitovanie básničiek na základnej škole: „Nó vieš, ja mám hroznú trému.“

„Ukážeš mi niečo, čo si namaľovala?“ opýtal som sa po chvíli ticha, kedy sme len tak chlípali kofolu zo špinavých pohárov a obzerali si jeden druhého.

„Máš už program na sobotu?“ hodila mi proti - otázku.

Musel som sa krotiť, aby som nezačal jačať od radosti pri predstave, že by sobotu chcela stráviť so mnou. Ovládol som sa. Nahodil som výraz po uši zaneprázdneného podnikateľa, ktorý keď chce ísť na WC, musí to mať dopredu naplánované v kalendári:

„Nie, na sobotu ešte nemám nič.“

„Ak by si šiel na taký malý výlet, bola by som rada,“ odkryla mi svoje tajné plány.

„A kam?“ horel som nedočkavosťou ako dievča pred vydajom. Bolo jasné, že by som šiel hoci aj na Sibír oberať pomaranče.

„Uvidíš.“ Zatvárala sa tajomne. „Stretneme sa v sobotu ráno o deviatej pred intrákom.“

Poslednýkrát sa napila z kofoly a vyskočila zo stoličky: „Musím už bežať.“

Bola preč skôr, ako som stihol čokoľvek povedať.

(pokračovanie)

(6) Ste lesbičky?

„Prosím ťa, potreboval by som takéto, ale trochu väčšie,“ oslovil som dve baby pri pokladni. Obe mali obtiahnuté tričká nesiahajúce ani do pol brucha a ošúchané modré rifle, čo vyzerajú akoby ich 2 roky nosil murársky učeň.

„Skús toto!“ Podala mi tričko s výstrihom do V.

„Vďaka,“ provokačne som sa na ňu usmial. Ohrnula nos a vrátila sa k svojej kolegyni preklebetiť zvyšok dňa.

Vliezol som do kabínky a nahodil nové tričko. Bol som so sebou spokojný. Spolu s novými nohavicami som vyzeral podobne ako chalan z plagátu na stene.

V sobotu ráno som sa dôkladne osprchoval, oholil a vyčistil si zuby. Obliekol som si nové handry a ťahal na električku. „All I want to do, is #@%# with you,“ spieval som si v dobrej nálade celú cestu.

Dorazil som s päť minútovým meškaním. Denisa ma už čakala pred intrákom.

„Ahoj. Ideme?“ privítala ma v dobrej nálade.

„Čau. Poďme na to,“ potvrdil som svoje pevné rozhodnutie absolvovať výlet na Sibír. Denisa niesla na chrbte malý batoh a pod pazuchou dosky s výkresmi.

Nejaký čas sme sa viezli MHD na kraj mesta a potom sa ešte hodnú chvíľu terigali pešo do kopca. Museli sme kráčať jeden za druhým, lebo chodník bol čoraz užší a užší. Samozrejme ako správny gentleman som pustil Denisu pred seba. Okrem toho, že som mohol dávať pozor, aby sa nezošmykla, mal som perfektný výhľad na jej zadok.

Vyliezli sme až na vrch kopca. Bol som upachtený akoby sme práve absolvovali trojboj v olympijskom čase, ale Denisa bola v pohode. Mal by som sa viacej hýbať, usúdil som v duchu. Z batohu vytiahla malú fľašu minerálky, dve čokoládové tyčinky a nejaké ceruzky. Rozprestrela si batoh na zem a posadila sa naň. Na kolená zobrala výkres a začala kresliť.

„Môžem sa pozerať?“ opýtal som sa.

Kým kreslila, celý čas sme sa rozprávali. O všetkom a o ničom.

„Trochu som sa v tebe zmýlila,“ priznala sa mi. „Vďaka, že si ma doviedol vtedy domov. Myslela som, že si ako Lukáš. Alena je do neho celá preč.“

„Ste kamošky, nie?“ spýtal som sa.

„Ani nie, len tak z videnia. A tiež som neverila, že prídeš na to divadlo,“ hovorila celkom pomaly, lebo popritom kreslila krajinu rozprestierajúcu sa pred nami do diaľky.

„Som myslel, že sa ti Lukáš páči,“ upresňoval som si situáciu tajne dúfajúc, že u nej ten dement nezanechal dobrý pocit.

„Je to taký vylizaný frajer. Páči sa ti to?“ otrčila mi výkres a ukončila debatu o Lukášovi.

„Je to super!“ povedal som pod vplyvom jej predchádzajúceho výroku. Zvalil som sa do trávy a strčil si do úst steblo.

Cesta späť bola menej namáhavá. Zvládli sme ju v polovičnom čase.

„Chceš vidieť, čo všetko som namaľovala?“ opýtala sa v momente, keď sme sa teoreticky mali lúčiť.

„Chcem, jasné, že chcem.“ Bol by som idiot, keby že nechcem.

„Spolubývajúca išla domov, môžeme ísť ku mne,“ povedala. Do ruky mi strčila malú žltú kartičku. Bol to internátny preukaz na meno „Fero Griglák“. Na ošúchanej fotke bol asi 14 ročný chalan, ktorý sa pokojne mohol podobať na hocikoho. Celé to bolo zaliate v PVC.

„Odkiaľ to máš?“ opýtal som sa prekvapene. Kedysi sme falošné preukazy vyrábali úplne bežne, a teraz sa čudujem ako dedinský truľo pred výkladom sex-shopu.

„Dá sa to zohnať,“ zatvárala sa hrozne tajnostkársky, akoby sme práve obchodovali s bielym práškom.

Teta na vrátnici pozerala 361. časť mexickej telenovely. Ani nezdvihla hlavu.

Vošli sme do typicky dievčenskej izby: steny obvešané plagátmi Hollywoodských star a tiež Denisinými výtvormi. Na posteliach plno plyšových zvieratiek, poličky zahádzané fľaštičkami, tubami, nádobkami a inými drobnými somarinami, ktoré bežný muž ani nevie pomenovať. Všade sa povalovali výkresy a pokreslené papiere. Niektoré boli dokončené, na niektorých bolo len niekoľko čiar, niektoré boli celé preškrtané. Bolo na nich úplne všetko: starí ľudia aj malé deti, krajinky, domy, rastliny, detaily rúk, rôzne tváre ľudí, ... Najlepšie výtvary boli zarámované a viseli na stenách, prípadne postávali opreté na poličkách. Na jednom takomto obrázku bol chalan v mojom veku. Obrázok bol celý doškrtný. Čiary boli hrubé a vrývali sa hlboko do papiera.

„Chodíš s niekým?“ spýtal som sa úplne priamo, stále pozerajúc na dočmáraný obrázok. Denisa sa zasekla a pozrela na mňa: „Teraz už nie. Nedávno sme sa rozišli.“

„Je to on?“ ukázal som prstom na obraz. Rýpal som jej do živého. Bolo to na nej vidieť. Lepšie je však overiť si situáciu predtým, ako sa niečo pokašle.

„To bol on,“ odvrkla rázne. Zobrala zarámovaný obraz, otvorila balkón a vyšupla ho von. Po chvíli plachtenia sa ozval náraz. To bývalý Denisin chalan v drevenom ráme padol hubou na chodník.

„Ste lesbičky?“ zažartoval som pri pohľade na ich spojené postele.

„Najradšej to máme do trojky a takto je to pohodlnejšie,“ úplne vážne odpovedala Denisa. Nastalo ticho a potom sme obaja vybuchli spontánnym smiechom.

„Môžem si ťa namaľovať?“ opýtala sa zrazu vážne, uprostred smiechu.

„Jasné, že môžeš,“ odpovedal som automaticky.

„Ale ja by som ťa chcela namaľovať celého, ako si,“ doplnila vyhýbavo.

Prestal som sa smiať a preglgol naprázdno. „To ako nahého?“ opýtal som sa pre istotu, či tomu dobre rozumiem.

„Prepáč, žartujem. Páčiš sa mi, preto trepem sprostosti,“ snažila sa zakončiť našu debatu.

„Dáš si čaj?“ opýtala sa, akoby sme sa pred chvíľou o ničom nebavili.

„Môžeš to skúsiť.“ Nevie, čo mi to napadlo, no rozhodol som sa pokračovať v tejto hre.

Až teraz mi začalo zapalovať, čo to pre mňa znamená. Mám sa vyzliecť pred babou, ktorú vidím tretíkrát v živote. A ona si ma bude podrobne obzerať, aby ma mohla namaľovať. Veď to je ako fotka, budem jej nahý visieť nad posteľou, a ona sa bude na mňa pozeráť každý večer.

„Komu to ukážeš?“ vyzvedal som dodatočne.

„Neboj, len mi dvaja,“ povedala. Vytušila, že ma už - už má v hrsti, stačí len trochu zabojovať: „Nie je to nič, budeš len sedieť. Potrebujem sa to naučiť do školy,“ prosíkala.

„Nikto sa o tom nedozvie,“ vyjednával som. „A ..., a nebudeš sa smiať,“ vytlačil som zo seba. Od hanby som musel byť červený ako paradajka.

„Čestné slovo,“ prisľúbila a na dôvažok symbolicky prisahala dvoma prstami.

Prikývol som. Bol som v tom trapase až po uši.

(pokračovanie)

(7) Môžem?

Do očí mi zasvietilo slnko, predierajúce sa pomedzi závesy. Strhol som sa a otvoril oči. Chvíľu sa mi zdalo, že musím ísť do práce. Bola nedeľa skoro ráno. V nedeľu sa nezvyknem budiť skoro ráno. V nedeľu som rád, keď sa zobudím pred obedom. Teraz to však bolo iné. Musela sa mi stať nejaká zvláštna vec, musel som sa na niečo tešiť alebo mať pred niečím strach. Iba vtedy sa mi stáva, že sa zobudím celkom sám skoro ráno. Napríklad v deň, keď som mával v škole skúšku. Alebo v deň, keď som si kúpil nový bicykel. Alebo keď som išiel prvýkrát do novej práce. Precitol som a poobzeral sa okolo seba. Bolo sedem hodín.

Ležal som nahý v Denisinej posteli a ona ležala nahá vedľa mňa. Spod paplóna jej vytrčal pol zadku, jedna noha a strapatá hlava. Vytiahol som si vankúš vyššie a podoprel sa. Takto zrána sa mi nechce nad ničím uvažovať. Nemám náladu na filozofovanie, moralizovanie a iné hodnotenie včerajšieho večera. Založil som si okuliare a ospalými očami sa pozeral po izbe. Pomaly som si uvedomoval, čo sa stalo.

Nad hlavou mi visel portrét nahého mňa. Bol som nakreslený zboku, ako sedím na drevenej stoličke. Ľavú nohu som mal položenú na zemi, pravú zohnutú v kolene a zastrčenú pod ľavú. Sedel som čiastočne na zadku, čiastočne na pravej nohe. Pravou rukou opretou o operadlo stoličky som si podopieral hlavu. Druhú ruku som mal voľne spustenú na stehno. Pozeral som sa na opačnú stranu, ako som mal natočené telo. Celé to vyzeralo zaujímavo. Akoby ma niekto zavolať a ja som sa obzrel za seba, kto to je.

Sedieť niekomu ako model nie je zas také zlé. Denisa hovorila, že u nich na škole majú takých exhibicionistov, ktorí tam chodia, aby ich študenti maľovali. Väčšina za to ani nič nechce, stačia im kontakty na študentov rovnakého pohlavia ako sú oni. Pravdaže, uprednostňujú študentov s obdobným sexuálnym zameraním.

Sedieť niekomu ako model nie je zas také zlé. Hlavne, keď som do seba predtým nalial skoro pol fľaše bieleho vína a baba, ktorá ti mesiac nedá spať povie, že vyzeráš super. Po pol hodine ma boleli kríže a nohy, po hodine celý človek. Keď sme skončili, cítil som sa rovnako ako keby som celý deň nosil skrine. Pravú nohu som mal stárpnutú a keď som ju vystrel behali mi v nej mravce.

Denisa decentne vyšla z izby, aby som sa mohol dať do poriadku. Asi nechcela pozorovať perspektívneho mladého muža, ako sa ledva dotacká k posteli a so smrteľným výrazom na tvári rozcvičuje stuhnuté končatiny. Obliekol som si trenírky, rifle a tričko a posadil sa na kraj posteľe.

Denisa sa vrátila do izby a otvorila balkónové dvere.

„Dáš si pudíng?“ opýtala sa a ani nečakala na moju odpoveď. Z balkóna zobrala dva tégliky, do ktorých nemecká chemická továreň napchala ropný odpad. Zabuchla balkónové dvere a zastrela záves. Vonku sa už zotmelo a v izbe ostalo prítmie. Zažala lampu, na ktorej sa zavesené hojdali rôzne prívesky na krk. Magické kamene, drevené ornamenty, kožené brošne a iné púťové atrakcie. Pod nimi ležal Denisin dnešný výtvor.

„Môžem si spraviť fotokópiu?“ opýtal som sa, keď som ho prvýkrát uvidel.

„Hmmm a čo autorské práva?“ potmehúdsy sa zatvárala Denisa.

„Najprv musím dostať honorár,“ oponoval som jej s úškrnom.

Posadila sa vedľa mňa a podala mi pudíng v tégliku. Skôr ako som ho stihol otvoriť bola na mne. Tesne pred tým, ako sa mňa vrhla, ma prebodla očami a z nich som mohol vyčítať všetko. Prisala sa mi na pery a začali sme sa divoko objímať. Prevaľovali sme sa po spojených posteliach, treli sa jeden o druhého. Nemecký jogurt spadol na zem, zato lyžička ostala zastrčená niekde medzi nami.

„Spolubývajúca príde až zajtra večer,“ zašepkala mi Denisa a rukami vošla pod tričko.

Netrvalo dlho a bol som opäť nahý. Tentokrát sa však pridala aj ona. Jej drobné telo sa túlilo ku mne a malé prsia sa šúchali o môj hrudník. Bozkávali sme sa vášnivo a dychtivo ako zmyslov zbavení. Vôňa jej parfumu sa miešala so ženským pachom, ktorý ma privádzal do vytrženia. Nemyslel som na nič a hlava mi pritom pracovala na plné obrátky. Denisa prudko dýchala a zavzdychala zakaždým, keď som sa k nej pritlačil bližšie.

Naše telá boli stále viac rozhorúčené a žiadostivejšie. Obaja sme boli spotení a vlhki. Tlačili sme sa na seba a už, už skoro sa nám podarilo splynúť v jednu bytosť.

„Počkaj!“ odtrhla sa odo mňa. „Počkaj chvíľu!“

Zo šuflíka vytiahla farebnú škatuľku prezervatívov. Jeden vytiahla a zubami roztrhla obal. Škatuľka skončila na zemi pri našich zvrškoch. Načiahol som k nej ruku, no odtiahla sa.

„Ja, dobre?“ zašepkala. Zatlačila ma do postele a obkročmo sa mi posadil na nohy. Potom sa sklonila sa nad môj penis a opatrne naň nasadila kúsok latexu voňajúceho ako jahody.

„Môžem?“ zašepkala a oboma rukami mi zovrela prirodzenie.

Prikývol som.

Kľakla si nado mňa. Pomohla si rukami a jedným plynulým pohybom sa naň nasunula. S úst sa jej vydral dlhý ťahavý vzdych. Zavrel som oči a potom to už išlo úplne samo.

Tak a teraz je ráno. Super ráno. Moje sebavedomie je na úrovni majstra sveta F1. Som superman. Som majiteľ jediného fungujúceho receptu na chudnutie a preto ma všetci majú nesmierne radi. Vyhral som všetky súťaže krásy, som bohatý. Mám pocit, že dokážem všetko, že môžem mať hociktorú na tomto internáte. Stačí sa len rozbehnúť a je to. A kašľať na Alenu, na jej Lukáša, na Miriam a na všetkých odkundesov, čo bývajú niekde tu vedľa. Keby som chcel, môžem mať aj tie dve.

Je nedeľa ráno a v nedeľu ráno treba spať. Ešte jedným pohľadom skontroluje Denisu, ktorá spokojne leží vedľa mňa a zatiaľ netuší nič o tomto svete. A potom spím až do pol desiatej.

(pokračovanie)

(8) Kedy ťa znovu uvidím?

Buch, buch, buch. Niekto kopal do dverí.

„Denisa, otvor! Otvor už konečne!“ ozvalo sa smerom z chodby.

Nejaký hromotík sa snažil dostať k Denise do izby. V panike som chcel rýchlo vyskočiť z postele, obliecť sa a tváriť sa akoby nič. Pravdaže, aj tak sa to všetko nedalo stihnúť a dotyčnému by muselo byť hneď jasné, čo sa tu v noci dialo. Denisa ma však zastavila. Pritúlila sa ku mne. „Nechaj, on odíde,“ povedala potichu a zakryla nás oboch perinou tak, že netrčal ani vlások. Cítil som sa ako môj dedo - partizán, keď v úkryte čakali prechod Nemcov okolo ich bunkru.

Na chodbe sa ozvala škrekľavá pesnička z mobilu a chalan vonku dostal znovu chuť kopnúť si do dverí: „Viem, že si tam. Počujem tvoj telefón. Otvor už do %\$^%,“ vzduchom zasvišťala nadávka najhrubšieho zma. „Nikto nie je doma,“ zašepkala Denisa. Dvere sa triasli a mal som pocit, že už - už musia vyletieť z pántov. Bolo mi jasné, že si nejde požičať cukor. Vetril som teda problémy. Ešte chvíľu bolo počuť rôzne nadávky i sladké reči a potom sa na to vykašlal. Našťastie.

Ležali sme pod paplónom úplne ticho a bez pohnutia s nosmi dva centimetre jeden od druhého. Jej nahé telo bolo na mne nalepené tak tesne, že by sa medzi nás nevošla ani tá lyžička z pudingu. Cítil som jej teplý dych na tvári. Srdce jej prudko bilo. Začínalo nám byť neznesiteľne teplo. A čas sa zastavil.

„Asi už odišiel,“ oznámil som po chvíli fučania niečo, čo sme obaja tušili.

Perami sme sa prisali jeden na druhého. Do obeda sme spotrebovali ďalší prezervatív z rodinného balenia, ktoré ležalo na zemi. Tentokrát banánový.

Denisa si obliekla len tričko o rozmeroch XXXL, ktoré jej siahalo až po kolená.

„Nevstávaj ešte, urobím niečo na jedenie,“ povedala. Obedovali sme v posteli. Sedel som prikrytý len na citlivých miestach a tlačil do hlavy špagety z morkadelou. Potom sme ležali jeden vedľa druhého, rozprávali sa, maznali, smiali. Denisa ma ešte raz nakreslila a ja som jej vymasíroval plecia.

Pred mojím odchodom sme použili ďalšiu zo série vôní. Malinovú. Milovali sme sa ticho, pomaly a rozvláčne. Obaja sme boli vyčerpaní, spotení a šťastní. Celý deň sme nerobili nič iné, iba sa venovali jeden druhému.

„Mal by si už odísť. Príde Zuzana,“ povedala po pol hodine, čo som ostal na nej unavený ležať.

„Môžem sa u teba osprchovať?“ spýtal som sa.

Pozrela na hodinky a prikývla. Vliezol som do sprchovacieho kúta a pustil vlažnú vodu. Použil som Denisin šampón s kondicionérom, s extraktom z muchotrávok a účinkom proti lupinám, vypadávaniu vlasov, pevným korenkom a neviem proti čomu všetkému. Taktiež som použil Denisin sprchový gél s hydratačným účinkom, krémom proti vráskam, faktorom 58, pH -15 a vitamínmi všetkých písmen abecedy. Dúfam, že ma nejaký úchyl nebude chcieť zbaliť, keď voniam ako ženská. Utriel som sa do Denisinho uteráka a skontroloval mokrú kúpeľňu, čo po mne ostala. Som predsa chlap, takže som nezabudol vyčliapať kopec vody na dlážku. Do zaroseného zrkadla som prstom nakreslil veľké srdce a dovnútra napísal písmeno D.

„Kedy si to zopakujeme?“ opýtal som sa na rozlúčku. Musím uznať, že to nebolo veľmi romantické. Nie som žiadny Lukáš, ktorému ide len o sex.

„Kedy ťa znovu uvidím?“ opravil som teda svoju otázku.

„Tento týždeň mám veľa vecí do školy. Skús zavolať v stredu.“ povedala tónom, akoby bola sestrička v zubnej ambulancii a ja som sa práve chcel objednať k jej šéfovi na

bolestivý zákrok.

„Nedalo by sa skôr?“ skúšal som vyjednávať.

Zamračila sa.

„Ok, tak v stredu,“ vtlačil som jej pusku na rozlúčku a vybehol z dverí izby.

Na schodoch som skoro vrazil do baby s ruksakom na chrbte. Bolo jej hrozne divné, že ma vidí vychádzať z Denisinej izby. Pomyslel som si, že to bude asi Zuzana a mal som pravdu. Nemal som však chuť stať sa účastníkom predstavovania, oblizovania a vysvetľovania čo som tu robil. Zbehol som dole schodmi a už ma nebolo.

Až v autobuse som začal analyzovať predchádzajúce dva dni. Výlet na kopec, Denisinu izbu, kreslenie, sex, ...

„Dúfam, že stihla odpratať tie výkresy!“ prebleslo mi hlavou. Predstavil som si Denisu so Zuzanou ako si navzájom ukazujú portréty svojich milencov a porovnávajú ich kvality. Hm, to asi nie, baby takéto veci nerobia. Alebo áno? Teraz neviem.

Baba čo sedela predom mnou v električke si čítala nejaký praštený ženský časopis. Ponad jej plece som čítal stupídne nadpisy článkov.

„Sex na prvom rande? - Áno, či nie,“ do očí mi udreli veľké písmená na ružovej stránke časopisu.

„Jasnačka, prečo nie,“ povedal som si v duchu a pobral sa k dverám električky.

(pokračovanie)

(9) Kefujete spolu?

Pondelok.

Kokso, ešte je len pondelok. Telefón nedvíha. Poslal som jej aspoň SMS. Neodpovedala.

Utorok.

Ani dnes mi to nezdvihla. Znovu som poslal SMS. Odpovedala až okolo polnoci, keď som už spal. „Mam vela prace, zavolaj zajtra. Budem sa tesit. Denisa“

STREDA!

Konečne je tu STREDA. Celý deň som ako na ihlách. Zvieram v ruke mobil a čakám kedy bude vhodný čas na zavolanie. Okolo obeda to nevydržím a volám. „Volaný účastník nie je dostupný. Zavolajte neskôr prosím.“

Opakujem to o hodinu, o ďalšiu hodinu, o ďalšiu a ďalšiu. Podvečer už zúrivo vytáčam Denisine číslo znovu a znovu, no vždy neúspešne.

Celý večer nemôžem nič robiť, nedá sa mi na nič sústrediť. Načo má ten blbý telefón, keď ho má furt vypnutý? Neznášam ľudí, ktorí si vypínajú mobil pri každej príležitosti. Napríklad si vypnú telefón, keď nastupujú do električky, aby im náhodou nezazvonil. Takú hanbu by neprežili. Nehovorím, že všetci musia počúvať vaše reči o receptoch na mrkvový koláč, nevydarenom rande, bolestiach hlavy, tehotnej milenke a problémoch s manželkinou migrénou. Ale vždy sa dá vystúpiť na najbližšej zastávke, alebo zavolať neskôr.

No konečne! Zvoní to! O deviatej večer to konečne začalo zvonieť.

„Prosím...“ ozvalo sa z telefónu.

„Ahoj, to som ja... Kde si, zle ťa počujem.“

„V električke, bola som ešte vonku.“

„Ako sa máš, volal som ti dnes celý deň a ty si vypnutá.“

„Prepáč, bola som celý deň v škole.“

„Kedy ťa môžem vidieť?“ Hovor začal strácať na kvalite. Počul som každé druhé slovo a aj to s ozvenou.

„Môžem prísť zajtra?“ dožadoval som sa odpovede, no z telefónu sa ozvalo len pí-pí-pí.

„Do psej matere,“ zanádal som.

O chvíľu to skúšam znovu: „Ok, tak príď zajtra večer ku mne,“ navrhla mi konečne Denisa.

„Super, o koľkej?“ potešil som sa.

„Tak okolo siedmej.“

„Tak o siedmej som u teba,“ potvrdil som príjem. „Kde sa stretneme?“

„Počkaj ma pred intrákom.“

Vo štvrtok sa teším ako malý chlapec. Deň v práci bol plný zhonu a stresu. Aspoň som nemal čas rozmýšľať nad Denisou. Našťastie sa mi podarilo skončiť včas a vypadnúť pred piatou. Plný elánu som sa doterigal do študentskej osady. Bolo ešte len pol siedmej a tak som sa chvíľu motal okolo stánkov s tunajším občerstvením. Chvíľu som mal nutkanie kúpiť si langoš s cesnakom a kofolu, no zavrhol som to. Prísť na rande celý zamastený, s hubou smradľavou od cesnaku asi nie je to pravé afrodiziakum. Napokon len tak postávam na schodoch pred vchodom a očumujem okolie.

„Čakáš tu na Denisu?“ opýtal sa ma chalan, čo sa zrazu objavil pri mojom boku. Mal čiernu vetrovku a modré rifle roztrhané na kolene. Stál o schodík vyššie ako ja, no aj bez toho bol o pol hlavy vyšší.

„Vyser sa na toho %\$@#, počuješ, \$#@% na to,“ pokrikovali na neho jeho kolegovia, ktorí stáli obďaleč.

Chalan v čiernej vetrovke stál nado mnou a zíral na mňa ako bojovník wrestlingu. Naklonil

sa ešte viac ku mne, až tak, že som videl ako mu trhá okom.
NO DO RITI, veď je to bývalý Denisin chalan, čo v sobotu letel v ráme na chodník!

„Áno, čakám,“ snažil som sa vystupovať čo najpokojnejšie. Od prírody som typ, ktorý problémy rieši radšej diplomaciou alebo útekom. A navyše, srdce mi začalo prudko biť a ja som cítil okamžitý nárast adrenalínu v žilách. V takejto situácii mi nenapadnú žiadne frajerské duchaplnosti ako: „nie, čakám tu na východ slnka“, alebo „moja ponorka tu bude za päť minút“. Takže som odpovedal jednoducho a stručne: „áno, čakám“ a pritom bol rád, že sa mi nezatriasol hlas a nezačal som mutovať.

Chalan v čiernej bunde zaťal zuby, zdrazil ma za golier a hodil smerom dole schodmi. Jedna sekunda letu a potom som šľahol pod schody na zem. Dopadol som na chrbát a pri dopade som si ešte narazil hlavu o chodník. Pred očami sa mi zahmlilo. Chytil som sa za hlavu a pokúšal sa prekonať ostrú bolesť z hlavy.

„Nechaj ho, ty debil!“ začul som v diaľke Denisu.

„Rozkopem mu gule, svini jednej,“ oponoval inteligent v čiernej vetrovke.

„No ti vravím, #\$\$\$@ sa na neho, ty #@\$#@!“ pridala sa do pokrikovania jeden s idiotových sprievodcov. „Nerob problémy kvôli tej kurve!“ hodil rukou smerom k Denise.

Super, všetci si už niečo zakričali, iba ja sa tu krútim na zemi. Nemám sa aj ja ozvať? Zatiaľ asi nie, som rád, že vnímam.

Niekoľko študákov sa v bezpečnej vzdialenosti pristavilo a pozorovalo nás. Ani jeden nemal odvahu miešať sa do toho.

„Môžeš vstať?“ pomáhala mi zo zeme Denisa. Papierovou vreckovkou mi utierala tvár a oškretú hlavu.

„Prišla mamička, utrie ti soplík,“ vyškierala sa čierna vetrovka.

„Nechaj nás na pokoji, už sme sa o tom bavili. Je koniec, rozumieš? Koniec!“ kričala Denisa.

„Tak toto je tvoj nový vibrátor? Kefujete spolu?“

„Chod' do riti!“ konečne som vydal zo seba hlások.

„Do riti, áno?! Možno by si mal vedieť, že aj Deniska to má do riti rada. Ona to má rada všade. Ona to robí každému, kto ju oprie. Si myslíš, že si jediný, kto ju preťahuje? Čo si myslíš, že sme robili predvčerom večer? Čo, ty zmrd???“ reval na mňa čoraz hlasnejšie a hlasnejšie. V tejto chvíli sme už mali asi 20 neplatiacich divákov.

„Čo ste robili predvčerom večer?“ opýtal som sa Denisu.

„Čo by sme robili, trtkali sme spolu! Deniska dostala chuť!“ reval chalan ďalej. Nebliakal to už priamym smerom ku mne, skôr sa predvádzal a bavil okolie.

V hlave sa mi točili myšlienky a pochybnosti. Prečo mi nedvíhala predvčerom telefón, prečo...

„Ináč, tvoja holá riti' čo visí nad jej posteľou je fakt super,“ elegantne a s prehľadom ma dorazil.

Bol tam! Musel byť u nej na izbe, keď dokonca videl môj nahý portrét. Bol s ňou! Podrazila ma!

„Veď, ..., sľúbila si, ...,“ snažil som sa prehovoriť na Denisu.

„Nie, nie, nie je to tak,“ šepkala Denisa so slzami v očiach.

„Daj mi pokoj,“ odvrkol som a odstrčil ju.

Konečne som vstal z chodníka. Chcelo sa mi utekať, no nevládal som. V hlave mi niekto stále trieskal činelmi. Bez toho, aby som sa obzrel som tackavo odišiel.

(pokračovanie)

(10) Nemám na teba celú noc

Všetko sa to posralo. Celý svet sa zase posral.

Ledva som sa dotiahol na ubytovňu. Na hlave mám hrču a vôbec mi nie je dobre. Okolo desiatej sa mi začala krútiť hlava. O pol jedenástej som vracal. Je to super, taký menší otras mozgu. Zažil som to za mladi, keď sme sa pred školou šmýkali na ľade. Zhučal som na ľad priamo na hlavu. Najprv mi nebolo nič. Učiteľka mi dala na hrču mokrý uterák a ja som v pohode išiel domov. Doma som počkal do večera a potom som vracal celú noc. Následne je to už jednoduché. Röntgen hlavy, pobyt v nemocnici na pozorovanie. Najväčšia sranda je, že v nemocnici vlastne ani nemajú čo s vami robiť. Kým vám mozog netečie po vetrovke, nič sa nedeje: „Budeme vás pozorovať“.

„Pozorujte si nejakého iného debila,“ ukončil som svoje spomienky.

Celú noc som nespal. Nedá sa mi zaspáť, lebo ma bolí hlava. Nedá sa mi zaspáť, lebo ma šťve to ako ma osrala Denisa.

V piatok ráno som zavolať do práce a zobral si deň dovolenky. A potom som konečne zaspal. Snívajú sa mi samé hlúposti, ale na nič si nepamätám. Mám len pocit, akoby som počas spánku riešil všetky problémy stále dookola, znovu a znovu. No riešenie nie a nie nájsť.

Zobudil som sa na obed. Uvaril som si najlacnejšie jedlo na trhu - Vifon rezance. Zjedol som asi tri lyžičky a prestalo mi to chutiť. Nič ma nebaví. Celý deň len spím, premýšľam, utápam sa v myšlienkach. Snívam o tom, aké by to bolo keby. Keby Denisa. Keby...

V sobotu večer mám všetkého a všetkých plné zuby. Mám plné zuby Denisy, jej bývalých nabijakov, seba. Nemôžem sa na seba ani len pozrieť do zrkadla. Obliekol som sa preto a šiel si zresetovať hlavu do nejakej krčmy.

Asi o desiatej som zapadol do pivnice v centre mesta. Taký polo-pajzel. V jednom kúte reve hudba, v druhom sú boxy na sedenie a barový pult. Všade prítmie a hustý dym z cigaretových výfukov. Podnik je poloprázdny, v pohode sa dá nájsť miesto na sedenie.

„Čo si dáš?“ opýtal sa ma znudene barman. Biela košeľa s krátkym rukávom a čierna vestička mu celkom sekli.

„Niečo na rýchlu opicu,“ objednávam si priamo.

„Tak to si daj rýchlovlak,“ poradil. S čiernou briadkou vyzerá ako prihriaty.

„Ok, dones. Alebo, dones rovno dva.“

Po chvíli mi doniesol dva vysoké poháre: „380“. Z huby mu trčalo špáratko, ktoré si prevaľoval z jedného kútika do druhého.

Hodil som mu štyri stovky. „To je dobre. Čo je vtom?“

„Deci vodky, deci ginu, a deci tequily. Pi to so slamkou.“

Zobral som do každej ruky jeden pohár, do úst slamku a postavil sa na kraj tanečného parketu. Opretý o stenu som na jeden ťah stiahol prvý pohár. Trochu ma striaslo. Zbavil som sa pohára a začal čumieť do reproduktorov. DJ vypaľoval nové kaleráby a na parkete sa zvíjali teenageri.

Po treťom pohári toho svinského drinku som bol spitý ako doga. Diera sa medzitým naplnila a všade bolo plno ľudí. Baby predvádzali svoje prednosti, chalani poľovali na mladé mäsko.

„Hej, ešte jeden vlak!“ zrukol som na barmana.

„A mne nič neobjednáš?“ opýtala sa ženská, čo zrazu sedela vedľa mňa. Bola o niečo staršia ako tá banda detí na parkete, no nie príliš. Mohla mať tak dvadsaťpäť. Čierne minišaty, dlhé nohy, veľké prsia, opálená pokožka a na ksichte kilo líčidla.

„Čo piješ?“ opýtal som sa po tom, čo som ju prehmatol očami.

Objednala si niečo s ťažko zapamätateľným názvom.

Nápoj pre ňu mal zelenkavú farbu, plávali v ňom nejaké chaluhy a vo svetle UV lúčov z parketu svietil. „Fasa, aj ninja korytnačky pili niečo podobné,“ pomyslel som si. Asi pol minúty sa na mňa len pozerala. „Nechceš sa zabaviť lepšie?“ opýtala sa zrazu. „Chcem,“ tresol som jednu z najväčších blbostí môjho života. „Tak poďme!“ Hodili sme do seba namiešané drinky a vytratili sa von. Bol som už spitý namol.

Prešli sme cez ulicu a vošli do ošarpaného domu. Dom bol starý a bez výťahu. Na prízemí vo dvore stáli smetné koše. Niekde v tme, za košmi, si to užívali mačky. Škriekali pri tom tak hlasne, až mi po chrbte prebehli zimomriavky. Vyšli sme na druhé poschodie a vteperili sa do nejakého bytu.

„Urob si pohodlie,“ povedala stručne. Vyzliekla mi bundu a posadila ma do sedačky. Na chvíľu sa vytratila.

„Tak? Ako to chceš?“ priliezla ku mne po štyroch. Prehla sa ako mačka a pomaly sa pritiahla ku mne. Rozopla mi opasok na nohaviciach a otvorila rázporok: „Tak kde ho máme?“

Cítil som sa hrozne. Bol som opitý, krútila sa mi hlava. Mal som mať sex so ženskou, ktorú som spoznal pred štvrt' hodinou a vôbec sa mi do toho nechcelo. Alebo chcelo? Chcem urobiť napriek Denise? Chcem sa jej pomstiť? A aká to bude pomsta? Ved' sa to ani nemusí dozvedieť. Sex s prostitútkou, to je fakt charakterná pomsta.

Medzičasom sa tá ženská na mňa posadila obkročmo a začala sa o mňa trieť. Vyhrnula si sukňu nad brucho. Niekde sa už stihla zbaviť nohavičiek.

„No poďme, nemám na teba celú noc,“ precedila pomedzi zuby. Zošuchla sa opäť na podlahu a strčila ruku do mojich nohavíc. Chytila ma za penis a začala ho trieť.

„Sa ti do toho nechce,“ šomrala, keď v mojich nohaviciach nenastala žiadna zmena. Naklonila sa, úplne mi ho vytiahla von a prisala sa naň perami. „No rob už, ty \$#^@\$!“ láskyplne ma povzbudzovala.

„Do riti, do paže! Čo tu robíš? To sa musíš hneď ožrať ako divá sviňa a pretrkať prvú pobehticu, čo stretneš? To už nemáš ani kúsok sebaúcty?“ Spýtalo sa moje dobré JA. Teda hlavou mi preblesol len nejaký bordel myšlienok, ale takto nejako by sa dali popísať. Odstrčil som tú ženskú, čo sa ešte stále snažila zobudiť moje libido. Vyskočil som tak prudko, čo mi môj stav dovolil. Nemotorne som si začal zapínať nohavice.

„Héj, čo robíš ty, debil. Nechceš sex?“ zvrieskla po mne tá ženská.

„Idem domov,“ odsekol som a začal zhráďovať bundu.

„Chod' do \$#^@##, \$#^@## jeden,“ ukončila našu plodnú debatu.

Na chodbe som zobral bundu a opierajúc o stenu vypadol von. Pri košoch som jej nechal na pamiatku celú večeru aj s rýchlovlakmi. Až ráno som zistil, že mi z peňaženky stihla vytiahnuť všetky prachy aj s gastrolístkami.

(pokračovanie)

(11) Nevolaj mi, nehľadaj ma

Nemám náladu sa k tomu vracat'. Nemám náladu upratovať v hlave, špítať sa v tom, snažiť sa to všetko pochopiť. K čomu by to bolo dobré? Mám pocit, že už nič nevyriešim a celé to pitvanie ma bolí ako keby som ho robil tupým hrdzavým nožíkom. Denisa ma oklamala. To je fakt, ktorý sa už nezmení.

Celú nedeľu preležím v posteli. Nie je to žiadne leňošenie, ako keď sa ráno zobudíte a viete, že nikam netreba ísť. Keď nemáte nič súrne na práci, keď môžete v posteli len tak oddychovať, čítať si alebo pozerat' telku, jesť, milovať sa alebo driemať. Ležím v posteli, lebo sa liečim z opice. Ležím v posteli, lebo neviem čo iné mám so sebou robiť. Večer ma takto nájde Peťo: „Ty ale vyzeráš!“ Ponúkne ma tvarohovými koláčmi, čo piekla jeho mama. Chutia výborne - asi aj preto, že je to prvé poriadne jedlo, čo dnes pchám do hlavy. Ja mu na oplátku začnem vykresľovať môj čierny osud.

„Mali by ste si to vysvetliť,“ komentuje situáciu Peťo a pritom si vybaľuje veci z tašky.

„A čo ako si máme vysvetľovať?“ oborím sa na neho. Mám trochu pocit, že ma nechápe, že nie je na mojej strane.

„No, ..., ako to naozaj bolo. Čo keď je všetko inak?“

„Ako inak, všetko je tak ako som ti povedal,“ nechcem dovoliť, aby mi niekto rozvracal moje depresívne stavy. Vžil som sa do situácie, že som stratený, no pritom by som mal byť rád, keby to bolo opačne.

„Ak je všetko tak ako hovoríš, aspoň budete vedieť, na čom ste. A potom môžeš na to rýchlejšie zabudnúť.“ Potom si Peťo obliekol krátke gaty a flakaté tričko, obul tenisky: „Idem si zabehať, kým sa zotmie. Nejdeš so mnou?“

Odmietol som. Zvyšok večera som hypnotizoval telefón a rozmýšľal, či ho mám zapnúť a skúsiť zavolať Denise. A čo jej mám vlastne povedať?

Nakoniec som ho zapol až po polnoci. Chvíľu som čakal na SMS z odkazovej schránky, no žiadna neprišla.

Aj keď mám stále pocit, že stačí do mňa drgnúť špáradlom na zuby a celý sa zosypem, v pondelok ráno sa začínam tváriť ako silná a vyrovnaná osobnosť. Nahodím vážny, zamyslený ksicht a v zmysle postoja „všetci ostatní ľudia sú oproti mne aj tak nuly“ nastupujem do električky. Okolo mňa postupne pribúda celá kopa mne podobných ľudí. Vo vnútri sa zožierajú nad svojimi problémami, nad nespravodlivosťou tohto sveta, ktorú však aj sami vytvárajú. No navonok, navonok sme všetci silné osobnosti, ktoré nepotrebujú pomoc, ktoré si nevšímajú iných. Chce sa mi zakričať na celú električku: „Prestaňte s tým! Ja viem, že to je inak!“ no ovládnem sa. Na konci mojej cesty do práce som už aj ja dokonale vtiahnutý do tejto hry na silných ľudí.

Robotník, ktorý kope jarok má jednu výhodu. Pri práci môže rozmýšľať nad čím chce. Môže bádať nad neverou manželky, nad futbalovými výsledkami, nad tehotenstvom dcéry - stredoškolačky. Ja pracujem zväčša hlavou. Buď myslím na prácu, alebo na niečo iné. No vtedy nepracujem. A tak tomu bolo aj dnes. Ešteže termíny na odovzdanie mojich výsledkov sa mi zdajú dostatočne vzdialené na to, aby ma chytala hrôza z toho čo bude, keď sa moji šéfovia dozvedia, že po mne okrem vydýchaného (a ináč znehodnoteného) vzduchu v kancelárii zatiaľ nič neostalo. Namiesto vyrábania ďalších a ďalších stránok nudných dokumentov, ktoré aj tak nikto nebude čítať, pozerám do blba, prechádzam sa po kancelárii, krútim sa na stoličke, bezcieľne sa túlam po Internete.

DOSTĚ. Koniec. Idem na vec. O druhej si vypýtam na zvyšok dňa voľno a vypadnem von do sychravého počasia. Na intráku si vôbec nevšímam vrátnika, ktorý sa zo mňa snaží vymámiť nejaký preukaz a ako akčný hrdina prejdem bez zastavenia okolo. Na schodoch si ešte raz prehrabnem vlasy a zabúcham na dvere. Po chvíli mi otvorí Zuzana. Oblečené má vyľahané tričko a čierne tepláky s dvoma bielymi pásikmi na bokoch od vrchu až dole.

Na nohách má plážové šľapky, z ktorých jej trčia bosé nohy.

Udivene na mňa pozrie: „Ahoj, ty si ...?“

„A-a-ahoj, je tu Denisa?“ Snažím sa nestratiť svoj akčný výraz tváre a tak ju nenechám ani dohovoriť. No niečo sa už vo mne zlomilo a v krku mi zachripelo.

„Odišla domov, ..., ešte v sobotu večer.“

Ostalo ticho, kedy ja som nevedel čo ďalej a ona akoby váhala, či má ešte pokračovať. Či mi môže povedať viac, alebo ma má poslať do preč.

„Pod' ďalej, myslím, že niečo pre teba mám,“ povedala a preťala tak naše mlčiace pohľady.

„Ja som Zuzana,“ predstavila sa mi, keď zavrela dvere. Podali sme si ruky a potom som ju nasledoval do izby.

„Toto ti nechala Denisa,“ podala mi veľkú obálku A4. Chytím ju do ruky a skôr ako ju stihnem otvoriť ma Zuzana zastaví: „Počkaj, otvoríš si ju potom. Myslím, že nie je potrebné, aby som bola pri tom. Chcem ti však ešte niečo povedať. Posad' sa.“

Poslušne som si sadol na kraj postele. Ona si sadla obkročmo na stoličku a pokračovala, zatiaľ čo mňa obálka páčila v ruke.

„Neviem, čo ti píše v tej obálke a vlastne to ani nepotrebujem vedieť. Avšak, s Denisou sa poznáme už dosť dlho na to, aby som to nechala len tak. Viem, podľa toho čo mi porozprávala máš asi pocit, že na tebe bola spáchaná hrozná krivda. No nie je všetko len čierne alebo biele. Niečo sa stalo medzi vami dvomi alebo rovno tromi, ale vedz, že Denisa nie je tá najhoršia. Odskákala si už svoje a potrebuje niekoho, kto ju už prestane využívať len na sex a začne ju mať naozaj rád.“

Keď som vyšiel z izby, chcel som rýchlo rozdriapať obálku a vybrať jej obsah, no nakoniec som sa ovládol. Došiel som až do haly na prízemí, kde som si najprv sadol na lavičku. Trasúcimi rukami som otvoril obálku. Bol tam môj nahý portrét, originál, ktorý nakreslila vtedy podvečer. A potom tam bol list, písaný rukou. Na papieri bolo niekoľko zaschnutých fliáčikov. Veľmi to na mňa zapôsobilo, pretože určite nad týmto listom plakala.

Ahoj.

Dúfam, že si v poriadku a že sa ti nič nestalo. Snažila som sa ti zavolať, ale mal si vypnutý telefón. Preto ti píšem tento list. A možno to bude takto aj lepšie. Je toho mnoho, čo ti chcem povedať. No nemám dosť odvahy, bojím sa sama seba. No musím aspoň jedno: Aj keď sa ti zdá, že som ťa oklamala, nie je tomu tak. Ver mi, prosím!

Asi si už pochopil že, ten chalan, vtedy vonku, to bol môj bývalý. Chodili sme spolu asi pol roka, až kým ma úplne nepresvedčil, že to bola strata času. Rozišli sme sa len nedávno, ale on to ešte úplne nechápe. Áno, videl tvoj nahý portrét, prepáč mi to. Vtrhol ku nám do izby a chcel sa so mnou rozprávať. Mala som ťa na poličke, tak aby som ťa videla z postele. Ako vždy sme sa pohádali a ja som mu povedala o tebe. Dúfala som, že keď mu to poviem, keď mu poviem o nás dvoch, dá mi už pokoj. No toto všetko je teraz už vedľajšie.

Uvedomila som si, že nie som ešte pripravená mať niekoho rada. Príliš dlho som žila len vo svojich snoch, že budem mať priateľa, ktorý mi bude oporou, ktorý ma bude milovať. A potom si prišiel ty. Chvíľu som mala pocit, že je to to pravé, ale asi sme sa veľmi ponáhľali. Nechcem ti ubližovať a prepáč mi, ak máš pocit, že tomu tak bolo.

Prosím, nevolaj mi. Prosím, nehľadaj ma. Čas všetko vylieči a ja sa potrebujem najprv zmieriť sama so sebou. Možno potom...

S láskou

D.

PS: Prikladám aj tvoj portrét. Neber to prosím tak, že ťa chcem úplne vyhodit' z môjho života. Zdá sa mi to však čestné, aby som ti ho vrátila.

PS2: Tento list som ti chcela poslať poštou. Až teraz som si však uvedomila, že neviem tvoju adresu. Nechám ho Zuzane, možno ti ho nejako doručí.

„Sex je super vec,“ povedal Peťo. „Ale nabudúce začni radšej s kvetmi.“

„Hej, ak vôbec bude nejaké nabudúce,“ odvrkol som.

(pokračovanie)

(12) Vyhrala si

Na poličke leží list a na ňom hrbka časopisov a novín. A na tom všetkom nejaký ten prach. Prešlo už zopár dní i zopár týždňov a ja postupne zabúdam. „Keď nevolaj, tak nevolaj,“ povedal som si. „Ja sa ti prosiť nebudem!“ Som zdeprimovaný, no vôbec si to nechcem pripustiť. A ako spôsob kompenzácie volím prácu. Ráno vstanem, oblečiem sa a vypadnem do roboty. Sedím tam celý deň, píšem dokumenty, robím tabuľky, posiadam emaily, pchám sa do zadku zákazníkom aj šéfovi. Som proste workoholik. A keď sa večer o siedmej - ôsmej odlepím od počítača, oči mám ako tenisové loptičky a v hlave namiesto mozgu len rozmixovanú zemiakovú kašu. Cestou domov si kúpim nejaké potraviny na večeru a celú cestu v električke stojím so skleneným výrazom na tvári. A niekedy idem do roboty aj v sobotu, či dokonca v nedeľu. Taký som ja frajer! No napriek tomu nemám pocit, že by som mal prečo žiť.

„Ahoj,“ sucho som odzdravil Moniku - asistentku nášho veľkého šéfa. Stála na chodbe pri kopírke a pritom sledovala, ako z nej vypadáva jedna kópia za druhou. Bolo sedem hodín večer a ja som si prišiel po nejaké papiere do tlačiarne. Všade vládol klud, svietilo sa iba v mojej kancelárii.

„Čo tu robíš takto neskoro?“ opýtala sa, keď som išiel okolo.

„Eehh, tlačové zostavy,“ odvetil som pohrúžený do svojich papierov. „Šľak to traf,“ zanadával som vzápätí a všetky papiere z tlačiarne som vhodil rovno do skartovačky, ktorá stála medzi tlačiarňou a kopírkou. „Už to prerábam asi dvadsiatykrát,“ dodal som. Monika zo mňa stále nespúšťala oči.

„Aha, neboj, to zvládneš,“ povedala sústrastne a vložila do kopírky ďalšiu sadu dokumentov.

„A ty? ...teba som tu ešte nevidel...,“ váhavo som sa pri nej pristavil.

„U nás máme pokazenú kopírku,“ odvetila a hodila hlavou smerom na horné poschodie našej firmy. „A toto musím pripraviť na zajtra. Dôjdu sem tí amíci,“ dodala ukazujúc na hrbku dokumentov úhladne naskladanú na stolíku vedľa kopírky.

„Akí amíci?“ začudoval som sa.

„Ty nevieš? Tí, čo nás idú kúpiť,“ oboznámila ma s horúcou novinkou, ktorú náš veľký šéf potajomky pečie vo svojej klimatizovanej kancelárii o poschodie vyššie.

Kopírka vyplula posledný papier do zásobníka a prestala hučať.

„Hu, to som nevedel, že nás ide niekto kúpiť.“

„No, to ani nemáš vedieť. Zatiaľ je to prísne tajné,“ pošepkala mi a pri slovách „prísne tajné“ sa obzrela, či nás niekto nesleduje.

„Dnes už mám toho plné zuby. Najradšej by som si šla niečo vypiť...“ akoby mimochodom zmenila tému a čakala, čo ja na to.

Bol som už na odchode, no pristavil som sa ešte: „Za chvíľu to hádam dokončím, tak si môžeme ísť vypiť spolu.“

„Ok, idem zaniest' toto hore a zastavím sa u teba,“ povedala a obaja sme odkráčali po chodbe opačným smerom.

Tak páni, to som ani nečakal! Inokedy sa pripravujem dva dni na to, aby som pozval babu na rande, píšem si vhodné vety na papier a potom ich trénujem pred zrkadlom. A teraz to bolo úplne automatické a samozrejmé. Ako keď si idete kúpiť pol chleba, dva jogurty a jedno maslo.

Za chvíľku bola u mňa v kancelárii. Posadila sa na Milanovu otočnú stoličku a netrpezlivo sa začala krútiť zboka - nabok. Tipoval som jej asi o päť rokov viac ako mám ja, no napriek tomu by som jej to nikdy nepovedal do očí. Mala oblečený béžový kostým a bielu blúzku, hore vyzývavo rozopnutú na dve gombičky. Dlhé vlasy zopnuté do copu sa jej hadili po krku až na plece. Cez rameno držala prehodenú bundu, v druhej ruke mala kabelku a takú tú papierovú tašku s nápisom nejakej nepochybne luxusnej módnej značky. Vždy perfektne nalíčená a nahodená bola ozajstnou ozdobou nášho prestárleho

šéfa. Nečudujem sa, že nejakí amíci chcú kúpiť našu firmu, keď ju používa pri rokovaniach ako talizman.

„Hej, hej, už idem,“ upokojoval som situáciu, keď sa po pár minútach začala mrviť ešte intenzívnejšie. „Aj tak to dnes už nedorobím,“ pomyslel som si, zamkol som počítač, prezul sa do druhých topánok, zobral bundu a postavil sa vedľa nej.

„Si sa zas nemusel tak ponáhľať,“ pozrela sa prekvapene na mňa, pretože si so záujmom začala prezerat' Milanovu nástenku plnú obrázkov z počítačových hier.

„To je ok. Ideme?“ zaštrngal som kľúčom a nečakajúc na odpoveď vyrázil ku dverám.

„Ako si tu?“ spýtala sa, keď sme mlčky vyšli pred budovu.

„203 a potom 7,“ odvetil som úplne automaticky čísla MHD spojov.

Chvíľu rozmýšľala, čo som to vlastne povedal, no potom jej zaplo. So skrytým úsmevom na tvári sa začala hrabať v kabelke: „Tak to ťa zveziem. A kam vlastne ideme?“

Polovicu cesty jej autom sme sa dohadovali, ktorý podnik nebude príliš hlučný, príliš zafajčený alebo príliš drahý. Nakoniec sme sa dohodli, že sa rozhodne ona. Ak vyberie niečo, kde som ešte nebol, platím ja. Ak som tam už bol, platí ona.

Po chvíli šoférovania Monika zaparkovala pred jednou malou bránou na úzkej ulici. Vystúpil som do tmy. „Vyhrala si, tu som ešte určite nebol,“ priznal som rozhliadajúc sa okolo. Vonku bola poriadna kosa a keď som rozprával, z úst mi stúpala jemná para.

Nad bránou do dvora visela tabuľa s farebným nápisom: „Čajovňa u Eliáša“. Za bránou sa tiahla úzka cestička až k domu, osvetlená malými lampášmi.

„Čajovňa?“ opýtal som sa udivene, až pochybovačne.

„Hej, čajovňa. Neboj sa, bude sa ti tu páčiť.“ Podišla ku mne, zavesila sa mi do ramena a viedla ma ku bránke. Vo vzduchu začali poletovať prvé tohtoročné snehové vločky. Obom nám bola poriadna zima. Monika sa celá chvela a keď sme prechádzali cez bránku, pritlačila sa ku mne tak tesne, čo jej naše tenké bundy dovoľovali.

(pokračovanie)

(13) Uvidíme, čo budú ešte hrať

Včera sme boli spolu vonku a dnes sa tvárimo, akoby sa nič nestalo. Teda, veď naozaj sa nič nestalo. Vo firemnom telefónnom zozname som našiel jej číslo. „Ahoj, mas sa?“ vyťukal som na svojom mobile. Nič duchapnejšie mi nenapadlo. „Dôležité je nestratiť kontakt,“ opakoval som si v duchu, akoby každou sekundou hrozilo, že zabudne na včerajšiu večer. Text SMS preletel vzduchom do kancelárie o poschodie vyššie. „Mam sa ok. Stary zas vyskakuje. M“

Čajovňa sídlila v prerobenej pivnici rodinného domu. Dnu sa liezlo cez štyri schody smerom dole a potom cez malé dvere s kovovou kľučkou. Bolo tam teplo, až dusno a okuliare sa mi hneď zahmlili. Zložil som ich z nosa a ostal stáť dezorientovaný pri vchode, no Monika ma chytila za rameno a postrkovala vpred. V miestnosti sa šírila príjemná vôňa rôznych čajov a hudba, pri ktorej sa mi vždy chce ísť na WC. Rain forest, či ako sa to volá.

„Ahoj,“ skoro šeptom nás privítala baba s dlhým vrkočom, ktorá tu obsluhovala. Všade vládol pokoj a šuchotavé ticho. Čajovňa bola tvorená izbietkami, kde na malých drevených stoličkách a tiež na vankúšikoch na zemi posedávali ľudia. Podarilo sa mi nazrieť do vedľajšej kutice. Boli tam zväčša iba páriky, ktoré sa o niečom pokojne a ticho rozprávali.

„Ahoj,“ odzdravila jej Monika.

„Chceli by ste niečo v súkromí? Práve sa nám uvoľnil box,“ opýtala sa baba.

„Dobre.“ Monika ani nečakala na moju reakciu a hneď súhlasila.

Dievča s vrkočom nás previedlo cez dve miestnosti s nízkym stropom, až do zadnej časti čajovne. Zopár čajuchtivých jedincov sme museli prekročiť, pretože na zemi zaujímali rôzne polo-ležiace polohy.

Box pozostával z vyvýšenej plochy asi 1,5 x 1,5 metra, ktorá bola od okolitého sveta z troch strán oddelená meter vysokou drevenou priečkou a vpredu závesom. Vo vnútri bol koberček, vankúšiky a malý, asi 20 centi vysoký stolík. Na stolíku horela sviečka. „Vypnite si prosím mobily,“ upozornila nás predtým, ako na vyvýšenej podložke nechala ponukový lístok a odkráčala preč.

Monika si vyzula čierne lodičky a úhľadne ich uložila pred drevený podstavec. Potom sa prehupla do vnútra boxu, nohy si zložila pod zadok a starostlivo si upravila sukňu. „Posaď sa,“ usmiala sa na mňa a ukázala mi rukou na miesto oproti nej, zatiaľ čo ja som tam stál a nemo cível na jej prekrásne nohy vo svetlých silonkách. Usadil som sa z opačnej strany stolíka. Natiahla sa k okraju boxu a z háčika zvesila šnúрку, ktorá držala záves. Ten sa zviezol dole a oddelil nás od okolitého sveta.

Ďalšiu SMS som jej poslal po obede: „Si tu aj dnes večer?“

Odpoveď zapíjala po chvíli: „Asi do 7. A ty?“

„Tiez tak.“ odpísal som obratom.

Hrali sme sa takú hru. Volá sa to „udržme si spolu kontakt, no neprežeňme to zas s tou náklonnosťou“. Bolo by jednoduchšie zdvihnúť telefón, zavolať jej a dozvedieť sa potrebnú info takýmto spôsobom. Dokonca by ma to nestálo (na rozdiel od SMS) ani korunu. Ale to by nebolo ono. Pokazilo by sa tým niečo nezvyčajné. Tá skrytá náklonnosť, ktorá bola medzi nami zatiaľ len v zárodku, v snoch a predstavách a držala nás oboch v napätí a strehu. Keby som jednoducho zdvihol telefón, bol by to obyčajný rozhovor, čistá výmena informácií. No takto, takto to bolo niečo tajomné a zázračne dokonalé.

„Trilili, trilili, ..., trilili, trilili, ..., tri,“ telefón na mojom stole začal zvonieť. Chvíľu som váhal, či ho vôbec zdvihnúť. Ktorý úchyl mi môže volať o pol siedmej večer? V hlave mi prebehli

asi dvaja - traja zákazníci. Prípadne šéf, ktorý predpokladám teraz večer doma otvoril notebook a začal opäť pracovať. No potom ma osvietilo. To bude Monika!

„Prosím,“ ozval som sa preto veľmi zdvorilo.

„Ahoj, to som ja, už som myslela, že si šiel domov,“ vysypala na mňa priamo.

Po chodbe sa ešte presušali ľudia, ktorí tak ako ja zabudli kde vlastne bývajú, ale v našej kancelárii som bol už sám.

„Niiiije, ešte som tu,“ zatiahol som spevavým tónom. Bolo počuť, ako sa na druhej strane linky usmiala.

„Ideme aj dnes večer niekam von?“ opýtala sa priamo a otvorene, akoby sme spolu chodievali von každý večer už pätnásť rokov.

„Podme. Prídeš sem, keď skončíš?“ Srdce sa mi rozbúchalo a na spánkoch som cítil každý jeho úder.

„Dobre, tak idem.“ Nečakala ani na odpoveď a zavesila. O dve minúty sedela v mojej kancelárii, na Milanovej stoličke. Uvedomil som si, že keď mi volala, musela už byť nachystaná vo dverách. Ináč by bola rekordérka v balení vecí do kabelky, čo väčšina žien určite nie je. Zavrel som dokument, ani som nedokončil slovo, ktoré som mal rozpísané. Prezul som si druhé topánky, zobral svoje veci a mohli sme ísť.

Zaparkovali sme v podzemnej garáži veľkého nákupno - zábavného centra. V McDonalde sme hodili rýchlu večeru. Nie je to žiadna romantika, to sme sa zhodli, no bol to jediný spôsob ako sa rýchlo zbaviť hladu a pritom nečakať pol hodinu, kým šéfkuchár nejakej nóbl reštiky rozmrazí jedlo v mikrovlnke.

„Na aký film pôjdeme?“ spýtal som sa pomedzi hranolky.

„Uvidíme, čo budú ešte hrať...“ odpovedala pomedzi svoj šalát.

Vybrali sme si film, ktorý začínal o 21:00. Kúpil som lístky a zvyšný čas do začiatku sme sa prechádzali po nákupnej pasáži - pomedzi obchody, osvetlené výklady a umelé palmy. V obchodoch s oblečením, ktoré mali ešte otvorené, postávali predavačky a sledovali presný čas. Monika občas do niektorého vbehla, zbežne si prirovnala zopár neskutočne drahých handier a pokračovali sme ďalej. Kým si ona obzerala oblečenie, ja som bol nablízku a držal jej kabelku.

Film sa skončil a v klimatizovanej sále sa rozsvietilo. Na plátne ešte bežali titulky, keď sa ospalí diváci začali dvíhať zo sedadiel a zberať k východu. Monika však ostala sedieť. V držiakoch na nápoje boli prázdne poháriky od Coca-Coly, na zemi pri mojich nohách ležal prázdny, šesťlitrový kelímok od pukancov. (A to mi nechcela veriť, že ich zjeme!) A boli sme ticho. Nevedel som, čo tým sleduje, prečo tu ešte stále sedíme, ale nechcel som kaziť túto chvíľu blbými otázkami. Všetko, čo mi vtedy napadlo vyznievalo neprirodzene, až podráždene: „Ideme?“, alebo: „Môžeme už ísť?“. To nie, radšej budem predsa len ticho.

Poslední ľudia zahli do dverí a my sme zostali v kinosále sami. Monika ma prebodla očami, naklonila sa ku mne a prisala sa na mňa perami. Chvíľu ma len bozkávala, ale sila našich bozkov pomaly naberala na intenzite. Obom nám išlo o to isté - o SEX. Ruka sa mi zviezla na jej prsia. Pohladil som ju cez blúzku po podprsienke na mieste, kde som očakával jej bradavku. Napla sa oproti mojej ruke a pritlačila sa ku mne ešte viac. Vtom zhaslo svetlo. Zľakli sme sa, ale keďže sa nič viac nedialo, nikto nás neprišiel vyhnať von, pokračovali sme v objavovaní našich vášní.

Zdvihla sa z kresla a postavila sa oproti mne. Krivky jej tela osvetľovali len modré núdzové svetielka. Stiahla si gumičku z vlasov a nechala ich rozpustené padnúť dole. Potom si vyhrnula sukňu a posadila sa mi na kolená. Objímali sme sa a treli sa jeden o druhého. Okolo nás to len tak sršalo výbojmi elektrizujúceho vzrušenia. „Tu nie, podme radšej ku mne,“ pošepkala mi do ucha.

Trochu sme sa upravili a vyšli sme von. Trhač lístkov pri vchode na nás udivene pozrel a my sme sa na neho potmehúdsky usmiali. A potom, držiac sa za ruky, bežali sme k autu.

(pokračovanie)

(14) Ide nám len o sex

Je niečo po polnoci, obaja sedíme nahý v posteli a jeme mrazené jahody so šľahačkou. Sme zakrytí len jednou perinou, pretože druhá chýba - aj keď posteľ je manželská.

„Potrebujem sex,“ povie z ničoho nič Monika. Odloží prázdnu misku na nočný stolík, oprie sa mi o plece a pokračuje: „Potrebujem sex k životu. Je to výborné uvoľnenie stresu z celého dňa. Niektorí ľudia sa idú opiť, ale to nie je ono. Aj keď účinok je asi rovnaký. Na druhý deň ťa však bolí hlava, je ti zle. No sex, ten nezanecháva následky.“

Potom pozrie na mňa, akoby čakala moje pritakanie. Ja však namiesto toho v duchu premýšľam: „Čo o nej vlastne viem? Čo vie ona o mne? Stále sa o niečom rozprávame, no nikdy nie jeden o druhom. Vždy len o práci, o všeobecných veciach - o filmoch, o hudbe, známych ľuďoch, ...“

Nahlas neodpovedám nič, no napriek tomu Monika pokračuje vo svojich úvahách: „Vieš, ja nepotrebujem niekoho na stály vzťah. ... Teda neviem. Zatiaľ. Zatiaľ nepotrebujem niekoho, kto bude so mnou stále žiť. Kto mi bude liezť denne na nervy, komu budem musieť prať ponožky a variť, kto bude chcieť od mňa deti. Ja si chcem ešte užiť, chcem spraviť nejakú kariéru. A potom sa uvidí. Rozumieš mi?“

„Máš nejakého priateľa?“ opýtam sa.

„No, ako sa to vezme,“ odpovedá Monika váhavo. „Teraz nie sme spolu, on odišiel do Prahy. Ja som chcela ešte ostať tu a, ..., proste sme sa nezhodli.“

„Potrebujem niekoho, kto pôjde so mnou von, kto ma občas zabaví, kto sa so mnou občas pomiluje...“

„No kto nebude na tebe visieť,“ zhrniem to sucho a odložím svoju prázdnu misku vedľa jej. Potom sa zošuchnem pod perinu a obaja ležíme tesne vedľa seba.

„A našla si si mňa. Prečo práve mňa?“

„A prečo nie teba? Si inteligentný a zdá sa, že si na tom rovnako ako ja. Celý deň trčíš v robote a potom sa potrebuješ uvoľniť.“

„A čo keď by som už niekoho mal? Čo keď na mňa doma niekto čaká, kto mi perie ponožky?“ snažím sa oponovať.

„Hlupáčik, tak by si tu predsa nebol, nie?“

„A myslíš, že niekedy to budeš chcieť zmeniť?“ pýtam sa po chvíli.

Monika už skoro spí a s námahou zamrmle: „Čo zmeniť?“

„No to, že budeš chcieť niekoho, komu budeš prať ponožky a rodiť mu deti.“

„Asi hej, raz sa do niekoho zalúbim a potom úplne stratím hlavu,“ odpovie potichu s námahou.

„Chcel by som to byť ja, kvôli komu to bude,“ odvetím zasnene. Ona však už unavená, spotená a zmorená spí na mojom ramene.

Keď sme prišli k jej domu, chvíľu sme hľadali miesto na parkovanie. Všade už stáli autá, dokonca parkovali aj po chodníkoch a trávnikoch. Nakoniec sme našli miesto za značkou zákaz vjazdu. Stáli tam už tri autá. V paneláku ešte zopár okien svietilo a z jedného balkóna vyletel malý svietiaci ohorok. Dopadol do trávy a vzápätí sa ozvalo buchnutie balkónových dverí. Sídlisko už tvrdo spalo.

„Mám na teba veľkú chuť,“ zdôverila sa mi vo výťahu a pritlačila sa ku mne. Objal som ju okolo pása a pobožkal na ústa. Výťah s hrmotom zastavil.

„Idem sa osprchovať. Ak si hladný, vyber si niečo z chladničky,“ povedala keď zabuchla a zamkla dvere.

„Vďaka, už nie som hladný.“ Kým sa sprchovala, snoril som trochu po byte. Kuchyňa bola zariadená v modernom štýle, no zjavne používaná málo. V obývačke bol široký gauč a pod ním koberček, nejaké tie poličky s knihami, veža a domáce kino s veľkou telkou. V

kúte stál s ovisnutými listami jediný kvet v byte. Druhá izba bola spálňa, s manželskou posteľou a s veľkou skriňou s posuvnými dverami. Tretia izba bola zavretá, preto som tam neliezol. Posadil som sa na gauč a poprehŕňal sa v kôpke novín a ženských časopisov.

„Tu máš uterák a zubnú kefku. Mydlo a šampón použi, ktoré chceš,“ povedala, keď vyšla z kúpeľne a za ňou aj kúdoľ pary. Zubná kefka bola čisto nová, originál zabalená v priesvitom obale. Monika mala oblečený len bledomodrý župan. Zlepené mokré vlasy jej padali na plecía a bosé nohy ťapkali po kamennej dlažbe.

Keď som sa osprchoval, zistil som, že si nemám čo obliecť. Okrútil som si okolo pása len uterák, umyl si rýchlo zuby a vyšiel von. Jediné svetlo vychádzalo zo spálne. Na nočnom stolíku svietila lampička a na druhom bola fľaša vína s dvomi pohármi.

Odhmul som jej župan a pritlačil sa na ňu. Stiahla zo mňa uterák a hodila ho na zem. Chvíľu sme sa vášnivo bozkávali a prevaľovali sa po posteli. „Máš nejakú ochranu?“ spýtal som sa uprostred rozohranej partie. „Tiež si si mohol spomenúť aj skorej,“ hovorím si v duchu. „Čo keď nič nebude mať?“

Našťastie, spod vankúša vytiahla úplne nový balík Durexov. Otočil som sa, jeden si nasadil a ľahol si na Moniku. „Nie tak rýchlo, aj ja chcem z toho niečo mať!“ zaprotestovala, keď som sa do nej hneď pokúsil vniknúť.

Milovali sme sa podľa jej pokynov dosť dlho, riadne dlho. Musel som ju hladkať po celom tele, bozkávať na prsia a tiež tam dole, rozmaznávať ju rukami. Až potom, keď už bola na neudržanie, celá vláčna, roztúžená a poddajná, mohol som do nej vniknúť. Zaryla sa mi nechtami do chrbta, ešte jeden vzdych, ešte jeden tlmený výkrik a potom ostala nehybne ležať. „Už môžeš,“ zašepkala mi do ucha a potom som aj v prudkých výpadoch dokončil, čo som mal.

Ráno sa budím na zvuk tečúcej vody. „Chvíľku si ešte podriemem, kým vyjde zo sprchy,“ hovorím si. Dlho to už nepotrvá a Monika príde do izby plná ranného elánu. „Vstávať, vstávať, už je ráno!“ budí ma hlasným pokrikovaním a pritom zo mňa ťahá prikrývku, pod ktorou som úplne nahý. Ona je už oblečená a nalíčená. Posadím sa celý rozospatý na posteli, snažiac sa zakryť rannú erekciu perinou.

„Ja už idem, z chladničky si zober na čo máš chuť. Tu je kľúčik, poriadne zamkni.“ Dáva mi inštrukcie, a popritom si už oblieka bundu a utriasa veci v kabelke. Moje starosti s penisom si vôbec nevšímam.

„Nepôjdeme spolu?“ pýtam sa znechutene.

„Prepáč mucko, ponáhľam sa do práce. A radšej ..., nechcem aby nás spolu videli.“

„Dobre, dobre,“ privolím. „A čo dnes večer, pôjdeme niekam?“

„Zlatko, dnes nie, dnes idem cvičiť. Ale zajtra, zajtra môžeme. Dobre mucko? Pa, pa, už letím!“ Dopovie, vtlačí mi vášnivý bozk na ústa a skôr ako sa poriadne zobudím, zabuchne dvere na byte.

Keď som sa potom nahý postavil pred zrkadlo v kúpeľni, dôrazne som pripomenul môjmu JA: „Ide nám len o sex. Aby sme si to vyjasnili, dobre?“

(pokračovanie)

(15) Keď ja vás mám oboch tak rada!

Firmu nám predali. Už je to isté, už je to na papieri. Na rozlúčkovej párty však sedím sám. Teda je tu aj Milan a Lukáš, no oboch mám v paži. Šéf, vlastne už bývalý šéf, sa so všetkými rozlúčil, po mene poďakoval vedúcim jednotlivých oddelení a tiež aj svojej asistentke (Monike). Potom poďakoval aj nám – radovým pešiakom a odíchal na svojej audine ta het. Monika ho hneď nasledovala. Chcel som ju ešte zastihnúť, chcel som ju ešte raz objať a presvedčiť ju, aby neodchádzala, ale nestihol som. Keď skončila oficiálna časť večierka, zrazu jej nebolo.

A vlastne som ju stihnúť ani nechcel. Tak ako sa to skončilo, sa to skončilo definitívne. Musel som tam len sedieť a pozerieť sa na ňu, na jej tvár, vlasy, oči, štíhle nohy. A potom ju nechať odísť. Nechať odísť bez náznaku toho, že by ma to mrzelo. No napriek tomu som chcel za ňou vybehnúť a zvrátiť čas späť, vymazať jej pamäť a nechať si ju len pre seba.

Pýtate sa: „Čo tak zrazu?“ I ja si kladiem túto otázku. Prečo už do šľaka nemôžem stretnúť nejakú, ktorá ma nepodrazí? Ktorá na mňa po čase neušije príšernú budú. Takú, ktorej budem môcť veriť. Neviem. Sám neviem. Možno je to tým, že som slepý. Že láska je slepá a tak nevidím to, čo je iným jasné ako slnko nad hlavou. No nič, kým na to prídem, chvíľu to ešte potrvá. Tak vám aspoň poviem, ako to bolo s Monikou.

Mám pocit, že za jeden jediný týždeň som zažil viac ako za celý život. A to všetko preto, že som bol s Monikou. Boli sme spolu plávať v krytej plavárni, boli sme spolu hrať bowling, boli sme jazdiť na motokárach, boli sme nakupovať. No a potom sme sa milovali.

Zdá sa mi to až priveľmi jednoduché. Nemáme voči sebe žiadne záväzky, žiadne povinnosti. A aj preto mám dojem, že nám to kľape. Každý si robí, čo chce, nemusíme sa jeden druhému navzájom spovedať: „Čo si robil? Kde si bol? S kým si tam bol?“ Keď niekto z nás nemôže, jednoducho povie: „Dnes nie,“ - a nič sa nedeje. A keď má jeden z nás veľkú chuť, jednoducho poprosí toho druhého. Je to super! A myslím, že práve preto nám to kľape. Nehádame sa spolu. Nemáme sa o čom - teda to som si aspoň myslel.

„Kúpil som ti kvet,“ hovorím hrdo vo dverách, držiac v ruke červenú ružu. Je večer a ja som po vlastných došiel k Monike domov. Monika má však červené, uplakané oči. S rozmazaným mejkapom vyzerá o 10 rokov staršia.

„Stalo sa niečo?“ spýtal som sa, pretože len čo som jej podal ružu, znova sa pustila do usedavého plaču.

„Keď je neviem, čo mám robiť, ...“ vzlykajúc sa zviezla do kresla. Na stolíku i po zemi sa povalovali mokré papierové vreckovky. Pochopil som, že tu vyrevuje už hodnú chvíľku. Uprostred tých smrkancov sa váľal zhúžvaný papier s čiernymi písmenkami.

„Čo sa stalo, povedz!“ nabádal som ju ticho. Sadol som si ku nej na operadlo kresla a objal som ju okolo pliec.

„Marek mi písal,“ vzdychla a okom hodila smerom na papier na stole.

„A kto je Marek?“ opýtal som sa nechápavo, no odpoveď som poznal. Chcel som len oddialiť tú blbú chvíľu, chcel som len nejako zdržať situáciu. Akoby som čakal, že všetko sa zrazu otočí, že Monika vyskočí a vysmeje ma, že to bol iba žart a že sa nič nedeje. Marek je ten z Prahy. Teda neviem, či priateľ, kamarát, nabiják, snúbenec alebo kto vlastne. Je to však ten z Prahy.

„Marek chce, aby som sa k nemu vrátila.“

„No do frasa, horšie to už ani nemôže byť. Prečo sa všetko musí takto pokašľať?“ zanadával som v hlave.

„A čo ideš robiť? Vrátiš sa?“ predpokladal som, že Monika to už má dávno rozmyslené.

Vlastne som ani nečakal, že by pri rozhodovaní mala brať do úvahy môj názor.

„Keď ja vás mám oboch tak rada!“

„Nuž, asi si budeš musieť vybrať,“ provokačne som jej hodil do očí. Vzápätí som vyskočil z operadla, akoby mi zabodli stovku klinec do zadku. Lomcovala so mnou nervozita. Skúšal som sa však ovládať a tak som sa posadil oproti nej na gauč. „Na dvoch koňoch predsa jazdiť nemôžeš.“

Vysmrkala sa do novej vreckovky a smutne na mňa hľadela: „Idem do Prahy. Idem do Prahy a skúsím to s ním znovu.“

„Prečo neostaneš tu? Veď si mi hovorila, že ste sa nedohodli, nie? Rozišli ste sa predsa! Tak prečo nezostaneš tu, so mnou?“ vybafol som na ňu hrču slov, ktorá mi stála v krku.

„Ty tomu nerozumieš.“

„Akože tomu nerozumiem? Myslela si chvíľu aj na mňa? Uvažovala si chvíľu aj nad tým, že by si ostala so mnou?!“ Čím viac som rozumel tomu, čo chce urobiť, čím viac som rozumel Monike ako takej, tým viac som bol zúrivejší. Nevydržal som už sedieť na tom prašivom gauči a tak som chodil nervózne po izbe.

„Chcem ísť za ním. Nikdy sme sa vlastne nerozišli,“ zašepkala potichu, akoby sa bála mojej reakcie.

„A čo potom ja, to bolo čo? Len tak pre zábavu?“ kričal som po nej, až dostávala strach. Krčila sa v kresle a snažila sa uhnúť môjmu pohľadu.

„Ja neviem, bola som taká, ..., taká sama. A chcela som sa mu pomstiť. Za to, že ma tu nechal samú. A, a, ty si celkom milý chalan. A potom sa mi to s tebou páčilo. Som si na tú pomstu zvykla. ... Ja viem, všetko som to pokazila.“ vzlykala.

„No fajn, takže som ti už poslužil. A teraz ma môžeš poslať k vode. Pomstila si sa mu. A mne prečo? Čo som ti urobil?“

„Vieš čo, choď preč!“ skríkla na mňa zrazu. „Všetci myslíte len na seba. Dajte mi už pokoj!“

„Si obyčajná štetka!“ precedil som pomedzi zuby a pobral sa von.

„Počkaj, nechod', nechod' prosím ťa,“ vzlykala Monika, no ja som ju už nevnímal. Z celej sily som buchol dverami a vypadol von do chladného večera.

S Monikou je už definitívny koniec. Škoda. Skončí v našej firme a odíde do Prahy. A ja ostávam tu, na tomto malom zaondenom Slovensku, s novou depkou na krku.

(pokračovanie)

(16) A sme došli

Po úspechu v súkromnom živote ma o týždeň čakali „úspechy“ i v pracovnej sfére. Dostal som výpoveď. A nie len ja. Spolu so mnou i celá naša kancelária.

Prídem si v pondelok ráno do práce, síce bez pracovného optimizmu, no za to 20 minút pred ôsmou. V našej kancelárii ešte nikto. Na stole ma však už čakala obálka s mojím menom: „Do vlastných rúk,“ – písalo sa na nej. „Na Vianočné blahoželanie ešte trochu priskoro,“ hovorím si.

*Vážený zamestnanec,
sme Vám vďační za odpracovaný čas, no z dôvodu zmien vlastníckych vzťahov v našej spoločnosti sa mení i organizačná štruktúra firmy. Z uvedených dôvodov bolo Vaše pracovné miesto zrušené. Uvedené zmeny súvisia so zefektívnením... Bla-bla-bla.
V najbližšom čase Vás bude kontaktovať pracovník personálneho oddelenia a dohodne s Vami podmienky Vášho odchodu.*

„Aké milé, takto po ránu,“ hovorím si. Aj Lukáš a Milan mali na stole rovnaké obálky.

Zapol som hneď počítač a na 3 CDčká napálil všetky dáta z disku. Vôbec som nad tým nerozmýšľal, páčil som rad-radom celý adresár „My Documents“. CDčka bez obalu som zabalil do kancelárskeho papiera, vložil do obálky, napísal na ňu pracovnú adresu môjho kamoša a celé som to vhodil do škatule na chodbe. Raz za deň túto škatuľu asistentka vyberie a odnesie na poštu.

Cítil som sa ako v akčnom filme. Som tajný agent, ktorý práve šlohol super tajné plány atómovej ponorky. Teda, aby som ostal pri zemi, bola to len hromada rôznych prepočtov, analýz a tabuliek, ktoré aj tak neviem, na čo mi budú. Takto nejako to však urobil aj jeden zlodej obrazov. Vlámal sa do galérie, no obraz neodniesol zo sebou, ale jednoducho si ho nechal poslať poštou. A z toho, aký som šikovný, som mal zrazu dobrý pocit.

Presne o 8:00 dokvitol do mojej kancelárie šéf. „Je mi to ľúto,“ povedal pri pohľade na otvorenú obálku. „Máš sa ihneď dostaviť na personálne. Lukáša s Milanom tam pošlem tiež – hneď ako prídu.“ Zaťal som zuby, zahryzol som si do pery a pokýval som hlavou. „Ok, tak idem. Čo to budeme odkladať.“

Základom každého rokovania silnejšieho so slabším je vyvíjanie psychického nátlaku. Cestou po schodoch som rozmýšľal, aké nevýhodné varianty mi budú ponúkať a ako sa im ubránim. Nič rozumné mi však nemohlo napadnúť. Iba som cítil, že narastajúci stres mi zabraňuje logicky uvažovať.

Keď som vstúpil do kancelárie, bol som už nervózny ako sánky na jeseň: „Dobré ráno, mal som dôjsť ohľadom výpovede.“ Vo vnútri už sedela šéfka personálneho oddelenia a náš nový veľký šéf.

„Posadte sa,“ povedala mi ticho personalistka a kývla na stoličku oproti. Nový šéf si niečo listoval v papieroch a tváril sa dôležite. Ani neodzdrazil. Zavládlo ticho, prerušované len šuchotanim papierov. Keď konečne zdvihol hlavu, nechápavo sa pozrel na personalistku. Tá mu pošepkala moje meno, potom mu ho musela pošepkať ešte raz s dodatkom „to je ON“ a až potom si veľký nový šéf nalistoval správnu stranu vo fascikli. A znovu zavládlo ticho, prerušované len obracaním strán. Mal som sto chutí vyskočiť a zarevať na nich: „Tak to už konečne vysypte, debilii!“

„Nefiem, čím si sa zaslúžil, ale od vaš byvalých direktor trval na vynimosných podmienkach vascho odchodu,“ prehovoril konečne nový veľký šéf.

„Nas navrch je nasledovany: Mosete si odcerpať aj zbyvalu dofolenku. Zasnete vsak uz dnesnym dnom. Potom ponukame ostupne jeden roha.“ Nechápavo som na neho čumel,

až mi skoro spadla sánka na koberec.

„Jeden rocha,“ snažil sa opraviť nový veľký šéf, lebo mal pocit, že som nie celkom rozumel jeho lámavej slovenčine. Personalistka mu prikývla, že je to OK, že sa to dalo pochopiť. Potom pokračovala.

„Okrem toho Vám ponúkame účasť na internom školení s názvom: Ako obstáť na prijímacom pohovore, ktorý zabezpečí renomovaná agentúra.“

„Tak je,“ presvedčil nový veľký šéf. Ostalo znovu ticho, prerušované len klipkaním mojich viečok. Obaja na mňa pozerali ako na zjavenie, plní očakávania čo ja na to.

„Kde to mám podpísať?“ opýtal som sa, aby si to náhodou nerozmysleli.

Podpísal som nejaký zdrap papiera s názvom „Výpoveď dohodou“. Chcel som už odísť, dvíhal som už zadok zo stoličky, no personalistka ma ešte zastavila.

„Celý náš rozhovor má dôverný charakter. Žiadame Vás, aby ste nezverejňovali výšku ponúknutého odstupného. Ste totiž jediný, u koho sme pristúpili na tak bezbolestný a pre nás nevýhodný odchod.“ Za touto vetou si počkala, kým som jej pritakal.

„Teraz si prosím vyplňte dovolenkový lístok na zostávajúcu dovolenku. Potom si prosím zbaľte len najnutnejšie osobné veci a opustíte budovu.“ Znovu som prikývol.

„Zajtra sa budete hlásiť v tejto kancelárii. Príde pracovník z našej materskej firmy a preberie od vás rozpracované veci.“

„Dohodnuté,“ finálny raz som prikývol a vypadol von.

Vo dverách som stretol Lukáša. Očami sa ma opýtal: „Tak ako?“ Zatváril som sa strašne skormútene, až zhrozene. V hlave mi však už víťalo niečo iné. Nezdalo sa mi totiž, že by som bol nejako výnimočne obľúbený u môjho bývalého šéfa. Nezdalo sa mi ani, že by vôbec niekedy zaregistroval, že tu pracujem. Tak prečo práve ja sa mám mať dobre? MONIKA! Za to môže určite Monika!

Bolo 9 hodín a ja som vypadol do pondelkového rána. Dopravná špička vrcholila, no mne to vôbec neprekážalo. Veď času mám dosť. Monika, ďakujem!

(pokračovanie)

(17) Nová práca, nový život

Ľudia si niekedy neuvedomujú, aké je všetko relatívne. Ešte nedávno som sa každý deň stresoval, ešte nedávno som chodieval domov z práce o ôsmej večer. A teraz, s odstupom času, si uvedomujem aké to bolo malicherné. Aké jednoduché problémy som riešil, a ako som sa nad nimi trápil. Mám toľko času, že neviem čo s ním. „Jeden rok prázdnin!“ zakričal som si na plné hrdlo každé ráno z balkóna ubytovne.

V deň, kedy som dostal výpoveď, šiel som k prvému bankomatu, vybral 1500 korún a všetky som ich do večera minul. Raňajky v McDonalde, obed v čínskej reštaurácii (predjedlo, polievka, hlavné jedlo, aj dezert), kino, pukance, na večeru pizza a pomedzi to nejaké sladkosti, hot-dog a pečené gaštany. Perfektný deň. Presne toto budem robiť, keď raz budem bohatý, keď nebudem vedieť, čo s peniazmi. Budem ich míňať.

Asi po troch dňoch nič nerobenia, sedenia na ubytovni, spania a čítania dennej tlače ma to prestalo baviť. „To chceš celý rok takto hniť? Míňať prachy, všetko prehajdákať a nakoniec zase nemať nič?“ vstúpil som si jedno ráno do seba, obliekol si bundu a vypadol do mesta.

Zakotvil som v internetovej kaviarni, objednal si varené víno a vyhľadal stránku ponúkajúcu prácu. A potom som to roztočil. V duchu hesla „Nie je čo stratiť“ som za doobedie poslal cez dvadsať žiadostí o prácu.

Už som sa zberal preč, práve som vychádzal na ulicu, keď mi zazvonil mobil.

„Brý deň, tu je ...stentka ...diteľky ...rmy ...“, vybafol na mňa ženský hlas. Nerozumel som ani jej meno, ani názov firmy. Teda po slovensky povedané, nerozumel som ani %\$#&\$\$. Nejaká reklamná agentúra.

„Dostali sme Vašu žiadosť o zamestnanie a radi by sme Vás pozvali na pohovor.“

„Do šľaka! Tí sú ale rýchli,“ pomyslel som si.

Zastavil som sa pred výkladom s knihami, jednou rukou som držal telefón a druhou si pritláčal zvyšné ucho, aby som utlmil hluk dopravy. Dohodli sme si stretnutie na druhý deň. Dvakrát som si nechal zopakovať, ako nájdem ich firmu a trikrát zopakovať, ako sa vlastne volajú.

Na druhý deň ráno som sa zobudil už o pol šiestej. Ja proste v takýchto životných situáciách nemôžem spať. A čo je horšie, ani jesť. Potom, keď už mám všetko za sebou, je zo mňa nevyspatá a hladná troska.

„Veď o nič nejde, spi ešte. Veď o nič nejde,“ opakoval som si v hlave asi desať minút, no tento mozgový telocvik ma už načisto prebral. Vstal som teda, navštívil najmenšiu miestnosť, osprchoval sa, obliekol si čisté spodné prádlo a najlepší oblek (z tých dvoch, čo mám). Pohovor vo firme mal byť až o 10:00, no v obave, že to nebudem môcť nájsť a že potom prídem neskoro, som vyštartoval z izby už o 8:00. O 8:45 som bol na mieste.

Nasledovala hodinová prechádzka na čerstvom vzduchu, počas ktorej som sa snažil zopakovať si nejaké bežné otázky a odpovede a tiež precvičiť otrepané frázy, ktoré sa zvyknú na takýchto pohovoroch pretriasať. Bezvýsledne. Jediná otázka, ktorá ma neustále obiehala dookola, strkala do mňa, plietla sa mi do hlavy a nedala mi možnosť poriadne sa sústrediť, bola: „Prečo si nešiel na to blbé školenie, ako obstať na pohovore?“

„Dobrý deň,“ zaspieval som na plnoštíhlu slečnu, ktorá stála bosá vyteperená na stoličke a vešala na lampu vianočné ozdoby.

„Dobrý deň, vy idete na ten pohovor, že?“ zoskočila zo stoličky a obula si topánky. „Tak poďte za mnou.“

Prešli sme cez veľkú miestnosť, kde bolo zavretých zopár podivných individuí. Jeden

chalan mal oblečené kraťasy a tričko a vozil sa po kancelárii na kolobežke. Druhý sedel s nohami na stole a v ruke držal diaľkový ovládač autíčka. Autíčko jazdilo hore - dole po miestnosti. Keď narazilo o stenu, dokázalo sa prevrátiť hore nohami a vďaka enormne veľkým kolesám pokračovalo v jazde opačným smerom. Zvyšná skupinka, zväčša mladých ľudí, sedela v kreslách a bujaro sa dohadovali nad nejakými nákresmi.

„Prosím, posadte sa, ohlásim vás,“ povedala plnoštlá asistentka, keď ma dopravila na prvé poschodie, k hlbokým kreslám.

Sedel som tam asi päť minút, keď ku mne došiel chalan trochu starší než ja.

„Dáš si?“ otrčil pred mňa fľašu s nejakou podivnou vodou. Ani nečakal na moju odpoveď a do plastového pohárika mi nalial červeno – ružovú tekutinu.

„Daj si a povedz, ako to chutí!“

Neveriacky som na neho zazrel, no odpil som si. Bolo to hnusne sladké a bublinkové. A aj preto, že som dnes ešte nič nejedol, chutilo to odporne.

„Je to sladké,“ zahlásil som v nádeji, že potom mi už dá pokoj.

„No dobre, to viem aj sám. Ale povedz, ako sa cítiš. Aké myšlienky, nové nápady, životné múdra ti napadajú,“ otravoval stále.

„Ja neviem,“ tváril som sa, že rozmýšľam. „Ak by som to mal dopiť, tak sa asi povraciam.“ (Niet nad úprimnosť.)

„Hmrr, prečo ja musím robiť s takýmito blbosťami,“ zavrčal, buchol fľašu do koša a odišiel.

Pohovor prebehol neutrálne. Teda nemal som z neho ani dobrý, ale ani zlý pocit.

„Ja som Erika,“ predstavila sa žena v strednom veku, oblečená v čiernych rifliach a tmavomodrej blúzke. Vyzerala ako barmanka v country filme, ale zase nie ako z čínskeho obchodu. Bolo poznať, že na oblečení si dáva záležať. Podali sme si ruky a mohli sme začať.

Okrem typických otázok ohľadom predchádzajúcej práce, dôvodov na odchod, očakávaného platu, náplni práce, mojich očakávaní a ponúkaných sociálnych výhodách tejto firmy, ktoré sú hádam jedinečné na celom svete, som musel vyplniť i psychologické testy. Poznáte to: nakreslite strom, nakreslite domček, nakreslite psa, nakreslite seba o desať rokov. Neviem, ako niekto dokáže z mojej čarbanice usúdiť, aký som človek, aký mám vzťah k práci, k malým deťom, ku športu, k zvieratám a k sexu.

Nemám rád šport, nemám rád zvieratá, nemám rád malé deti a mám rád sex. To som mohol napísať priamo. No jedna vyštudovaná psychologička by prišla o prácu a o potenciálnu prácu by som asi prišiel aj ja. Tak kreslím, vyplňam a vyfarbujem ako o dušu spasenú. Neberme im predsa ilúzie.

Fajn, skončili sme, rozlúčili sa a ja som sa pobral kade ľahšie. Dopadne to ako samé chce. Cestou som sa zastavil v bufete na vlašský šalát a tri rožky. Ja v obleku a vedľa mňa dvaja robotníci v montérkach. V ich na bielo zaprášených gebuliach som vyvolával obdiv i neskrývané pobavenie. No a potom som šiel na ubytovňu spať.

(pokračovanie)

(18) Tak si ťa píšem

Buch, buch, ..., ..., buch, buch, ..., ..., buch, buch, ..., ...

Prebral som sa s hlavou prilepenou na skle. Sedím a driemem vo vlaku. Pri ďalšom buchnutí kolies o výhybku som si tresol hlavu o rám okna. To ma už načisto prebralo a tak pozerám, ako vchádzame do stanice.

„Dobrý deň, mladý páno. Môžem si ku vám prisadnúť?“ opýtala sa vitálna dôchodkyňa obvešaná taškami a nečakajúc na odpoveď vtrepala sa do kupé.

Okrem nás dvoch tu sedí ešte jeden starší pán, čo celý čas číta knižku zabalenú do novinového papiera a tiež žena v stredných rokoch, ktorá si už sedemnásťkrát listuje ženský časopis. Konverzácia doteraz viazla.

„Joj, to som sa spotila, idem pozrieť syna a nesiem mu nejaké darčeka,“ spustila teta, len čo sa uvelebila na sedadlo. Vlak sa pohol a ostatní dvaja spolucestujúci skryli svoje pohľady za rozčítané veľdiela. Bolo jasné, že jedine ja sa môžem stať obeťou tejto naspeedovanej tety. Tvárim sa vľúdne, no po pár vetách prestávam vnímať. Je po Vianociach, štyri dni pred Silvestrom a ja si to šiniam vlakom do nejakej lyžiarskej diery na severe Slovenska.

„Toto je náš nový kolega,“ predstavila ma nová šéfka (Erika) celému osadenstvu, ktoré na mňa vzhliadlo s miernou dávkou nevôle. To bolo dva týždne pred Vianocami.

„Neboj sa, oni si zvyknú. Potrebovala som niekoho, kto nebude až tak veľmi kreatívny ako táto banda tu,“ povedala mi v kancelárii, keď som podpisoval pracovnú zmluvu. „Aj keď si možno ostatní budú myslieť, že si taký, no ako to povedať, že si suchár. No analýzy a štatistiky, tam nie je veľa miesta pre kreativitu. To sú fakty.“

Už po týždni som sa stal firemným expertom na Word, Excel a ostatné Microsoft Office programy. Hádám aj vďaka tomu som si čoskoro získal priazeň väčšiny osadenstva.

„Pôjdeš s nami na Silvestra na chatu?“ opýtala sa ma plnoštíhla asistentka, mimochodom volá sa Romana.

„Na chatu? A s kým? A kde?“ začudovane som zdvihol hlavu od monitora.

„Chodíme každý rok lyžovať. Skoro celá firma. A ubytko platí firma, ostatné si musíš sám,“ vysvetľuje mi nad zoznamom záujemcov.

„Bola som sa spýtať Eriky, či môžeš ísť aj ty a povedala, že jasné.“

„No ja neviem, keď vás ešte tak dobre nepoznám,“ snažil som sa mierne vykrúcať.

„Ále, čo sa bojíš, to je v pohode. Máš nejaký iný program?“

Záporne pokývavam hlavou.

„Tak si ťa píšem,“ ukončila našu debatu systémom „o nás bez nás“.

Keď človek niečo súrne nepotrebuje, dostane to. No keď vám niečo akútne chýba, určite budete mať problém to zohnať. Do novej práce som nastúpil ihneď. Som šťastný človek a dúfam, že mi to vydrží.

Začal som sa obzerať po nejakých kolegyniach, no je to bieda. Výber slabý a navyše po skúsenostiach s Monikou mám voči ženám – kolegyniam mierny odstup. Romana je milá, no určite nie je môj typ. Erika? To nie, so šéfkou sa nepaktuje. Okrem toho je tu Zuzka, Renátka a Inga. Zuzka je zadaná, u Renáty s Ingou som si zatiaľ nie istý. Uvidíme na chate. Kto má partnera, mohol ho priviesť so sebou.

Ešte stále sedím ospalý vo vlaku a ešte stále (ne)počúvam tetu dôchodkyňu, ktorá mi práve začala opisovať všetkých 1200 operácií, ktoré za svoj krátky život stihla prekonať. Lezie mi už na nervy, no snažím sa byť zdvorilý a neposlať ju hneď do riti. Ved' prečo aj, keď sú tie Vianoce?

Konečne vystupujem. Vlak odchádza a ja ostávam stáť na malej stanici. Výpravca ešte

chvíľu hľadá na prázdne koľaje, potom pozrie na mňa a mlčky zalezie do prekúrenej kancelárie. Celé okolie stanice je posypané popolom z pece – to aby sa nešmýkalo. Kým som si ustrojil batoh, všetci domorodci sa rozprchlí po okolí. Na autobus teda šliapem sám. Po kolená v snehu a podľa malého nákresu, ktorý som dostal vo firme.

„Ideš lyžovať?“ opýtala sa ma dievčina v červenej vetrovke, ktorá už stála na autobusovej zastávke. Vyzerala ako domáca, pretože na rozdiel odo mňa neniesla veľký batoh, ale len malú tašku cez jedno plece.

„Hej, ..., idem lyžovať,“ zadýchane odpovedám a skladám batoh do plechovej budy. Nohy mám úplne mokré od snehu, po chrbte mi steká pot.

„Si mal ísť po chodníku, ten je odhrnutý,“ ukázala mi smerom poza stromy.

„Teraz je už každý múdry,“ chcel som odvrknúť, lebo ešte stále som bol mierne nazúrený na váhu môjho batohu. No nespravil som to, namiesto toho som zašomral len niečo na spôsob: „Aha, no čo už, však sa to dalo prejsť aj tadeto.“

„A kde máš lyže?“ opýtala sa ma, keď som si ku nej prisadol v autobuse. Zložila si čiapku a dlhé čierne vlasy jej klesli až na chrbát. Snehové vločky, ktoré jej popadali na tvár sa roztopili a vytvorili kvapôčky vody.

„Nuž, ja lyže nemám. Hádám si nejaké požičiam. Kolegovia hovorili, že tu je aj požičovňa.“

„To áno, len aby ešte niečo mali. Je tu už veľa turistov.“

„Sa vyznáš. Si odtiaľto?“ utvrdzujem sa vo svojej domnienke.

„Áno, bývam tu. Robím v hoteli na recepcii. Ty kde budeš bývať?“

„V nejakej chate. Ani poriadne neviem kde. Som tu prvýkrát.“

Asi desať sekúnd obaja mlčíme a hľadáme každý na svoju batožinu.

„Čo keby si mi to tu trochu poukazovala?“ finálny útok na nové ženské srdce sa práve začal.

„No jasné, ak by ti nevadilo, že by som zobrala aj svojho priateľa,“ finálny útok sa hneď aj skončil.

Trochu sa od hanby začervenám a najradšej by som si presadol. No nechcem budiť pozornosť presúšaním sa hore - dolu po autobuse a tak celý zvyšok cesty mlčky sedíme a hľadáme von oknom.

(pokračovanie)

(19) Bolí ťa to veľmi?

„Kde ste sa vy dvaja dali dokopy, že máte také podobné mená?“ opýtal som sa po príchode do cieľa mojej cesty. Miro s Mirkou ma prišli čakať k autobusu, aby som neblúdil ako choré prasa po celej dedine.

„No vieš, náhoda je blbec,“ usmiala sa Mirka.

Kráčali sme po hlavnej ulici, ktorá vedie cez celú dedinu. Cesta bola pokrytá utlačeným snehom a posypaná čiernou škvárou. Potom sme odbočili na nejakú vedľajšiu cestičku. No a potom, keď sme už definitívne opustili rušné centrum a počet áut prechádzajúcich okolo sa minimalizoval na jedno za minútu, zahli sme po vyšliapanom chodníku k chatke. Stála v miernom kopci nad cestou, mala kamenné prízemie a dve drevené poschodia. Strecha do špica bola zasnežená haldou snehu. Nad vchodom trčala žiarovka bez krytu a mierne osvetľovala prístupovú cestičku.

Šli sme v rade za sebou ako husi. Najprv Mirka, potom Miro a nakoniec ja. Pomaly sme sa blížili ku chatke až sme dorazili na miesto, kde sú normálne asi schody, no teraz tam bola len zasnežená šikmá plošina. A vtom sa Mirka pošmykla a začala sa kotúľať dole briežkom. Pravdepodobne musela zle stúpiť, alebo sa jej noha zaborila hlbšie do snehu a potkla sa na skrytom schode. Teraz je to už vlastne jedno, prečo sa to stalo, no zrazu sa proste šmykla, spadla a strhla zo sebou Mira aj mňa. A všetci traja sme sa ocitli v závoji snehu.

„Je ti niečo?“ opýtal sa Miro, keď sme sa dorehotali a všimli si, že Mirka sa stále zvija na zemi. V očiach mala slzy a držala si nohu.

„Hrozne ma bolí noha,“ vzlykala.

Museli sme ju chytiť, každý z jednej strany a dotiahnuť do chaty. Tam sa jej už ujali i ostatní obyvatelia.

„Ahoj, čau, vitaj,“ zvitál som sa s každým. Nasledovalo povinné potriasanie rukou, želanie všetkého dobrého a pekných Vianoc, bozkávanie s neznámymi babami a potľapkávanie s neznámymi ksichtami.

Je tu vlastne skoro celá firma, okrem Eriky, ktorá sa podobných akcií nezúčastňuje (lyžuje totiž vo francúzskych Alpách) a Romany, ktorá čaká doma na svojho priateľa a príde až na Silvestra.

„Sem si môžeš odložiť veci,“ ukázal mi Miro, keď sa situácia okolo jeho priateľky mierne upokojila. Chatka to nebola veľká a už len preto, že nás tam bolo dohromady cez desať, spalo, jedlo, oddychovalo a povalovalo sa vlastne všade. Prízemie bolo zariadené ako obývačka a kuchyňa v jednom, v rohu bola kúpeľňa s WC a v druhom rohu točité schody hore. Na prvom poschodí boli postele a skrine + druhé WC so sprchou. Na druhé poschodie sa liezlo po strmých schodoch, pripomínajúcich skôr rebrík. Úplne pod strechou, tam boli len postele, malé skrinky a nič viac.

Pretože som prišiel posledný, ostala mi posteľ na prízemí. Zvyšok už bol obsadený, zväčša v párikoch, jedine Renáta s Ingou boli dve nespárované duše. Alebo, žeby už boli spárované spolu? Neviem, zatiaľ som to nezistil.

„Kto si dá koláče?“ vytiahol som z tašky krabicu sladkostí, ktorú mi nabalila mama.

„Fúj, daj pokoj, takí sme prežratí,“ ozvalo sa z každej strany.

„Ste vy ale kamoši, takto ma ohrdnúť.“

„Nevymýšľaj a poď si zahrať karty, chýba nám ešte jeden do hry.“

„Bolí ťa to veľmi?“ opýtal sa Miro svojej priateľky. Obaja sme stáli nad jej posteľou a očumovali jej narazený členok. Nohu mala vyloženú na posteli, bez ponožky, nohavicu

vyhrnutú až pod koleno. A na tvári trpiteľský výraz. Miro sa snažil predviesť nejakú nežnosťku, niečo na štýl: „Ukáž tú boľavú nožičku, pofúkame, hneď bude lepšie...“, cmuk, cmuk. No Mirka ho odohnala: „Prestaň s tým, teraz na to nemám chuť.“

O desiatej večer už mala nohu riadne opuchnutú a celú modrastú.

„Ideme na pohotovosť,“ zahlásil Miro. „Nemá cenu čakať, samé ti to asi neprejde.“

„Ja nikam nejdem! Ja sa chcem zajtra lyžovať,“ protestovala Mirka.

„Tak na to zabudni, toto ti tak skoro neprejde. Zajtra je aj tak sobota, je jedno, či pôjdeme na pohotovosť dnes večer, alebo zajtra. A aspoň budeme vedieť, na čom sme.“

„Kto dnes ešte nepil?“ opýtal sa Miro a odpoveďou mu bol len hurónsky smiech.

„No dobre, kto dnes pil len trochu a bude šoférovať?“ preformuloval svoju otázku.

„Ja som mal zatiaľ len jeden uvítací,“ ozval som sa práve vychádzajúc zo špajze, kde som bol ukladať dovlečené potraviny.

„Tak poďme,“ hodil mi kľúče od Felície a spolu s ďalším kolegom odniesli Mirku do auta.

„Dobry večer ujo, kde je tu nejaká nemocnica?“ opýtal som sa dedka, ktorý sa tmolil po kraji cesty.

„Pochválen,“ odzdravil ujo. „Teraz je už ale zavreté, to musíte do mesta,“ nasmeroval nás tam, kde som vystúpil z vlaku a potom ešte pár kilometrov ďalej.

Dvere pohotovosti osvetľoval oblok čakárne, v ktorej sa svietilo. Dnu nebol nik. Pri dverách zvonček, tak som zazvonil. Nič sa nedialo. Zazvonil som znovu. Zase nič.

„Asi nie sú doma,“ zakričal som smerom k autu, kde na mňa čakali Miro s Mirkou.

„Len zvoň, len zvoň!“ kývali na mňa.

„Veď zvoním, zvoním,“ šomrem si popod nos a zúrivo stláčam zvonček.

„Idém, idém,“ ozvalo sa spoza dverí a na chodbe sa rozsvietilo svetlo. Otvorila mi mladá sestrička, mierne rozcuhané vlasy, pokrčená uniforma, sukňa trochu nakrivo. Za jej chrptom sa s podobným výzorom objavil aj postarší doktor. Papierovou vreckovkou si utieral ústa. Ruku do ohňa by som za to nedal, no myslím, že od rúžu.

„Hneď vám privediem jednu pacientku, spadla a má niečo s nohu,“ povedal som a bežal som späť k autu.

Teraz je už hodina po polnoci, no ja stále nemôžem zaspáť. Na tak malom priestore tak veľa ľudí a ešte v drevenej búde, to je zákonite počuť každý šuch. Občas sa niekto prehodí na posteli, ktorá zavrzga, z diaľky počuť tlmený zvuk rádia, občas nejaký šepot a praskanie drevených podláh, občas šuchotanie perín a mľaskanie, keď sa dvaja obyvatelia majú viacej k sebe.

Náš nočný výlet sa skončil tak, že vlastne ani nevieme na čom sme. Mirka má nohu opuchnutú, no nie je jasné, či zlomenú, alebo iba narazenú. Röntgen jej nerobili, lebo aj tak by vraj nebolo nič vidieť a navyše nemali kľúč od skrine, kde sú potrebné nástroje či čo. Takže dostala len tabletky proti zápalu, nejakú masť a pár dobrých rád – ako, že nemá nohu namáhať a ak to do troch dní nepovolí, treba prísť znovu. Fasa zdravotníctvo v tomto štáte, ľudový liečiteľ z indiánskej osady by to nezvládol lepšie.

(pokračovanie)

(20) Tak sa stav!

Uprostred lyžiarskeho svahu je strmé, úplne vydraté miesto. Spod snehu trčia kamene, po okolí je roztrepané blato. Ostatok kopca je celkom v pohode, len toto jedno miesto je nejaké kritické. Ráno to vyzeralo ako tak v pohode, no teraz sú asi dve hodiny po obede a tu je hotová zabíjačka. Ľudia sa musia zastaviť, dobre si premyslieť trasu a potom s veľkými problémami prejsť. Existuje asi len jedna, alebo dve cestičky cez zľadovatené bubny a kamene, ak teda nerátam cestu krížom priamo dolu, ktorú však zvládajú len fakt dobrí lyžiari. Poniectorí tu i nepekne spadnú, zanadávajú, deti sa rozplačú, rodičia ich potom zachraňujú a život ide ďalej. No a presne pri tomto mieste sme sa ja a Miro usadili.

Už tretí deň lyžujem. Nie som žiadny vyznávač tohto športu a pôvodne som si chcel požičať lyže len na jeden deň, ak vôbec. No keďže Mirka leží celé dni v chate s opuchnutou nohou a Miro sa nemal s kým pechoriť po kopci, bol som citovým vydieraním prinútený lietať spolu s ním. Mirka je totižto veľký fanúšik do lyží, dokonca nejaká juniorská majsterka Slovenska či čoho. A Miro - ten to asi pochytil od nej.

„Mňa to už fakt nebaví, som úplne na dne,“ zahlásil som s neskrývaným vyčerpaním v hlase. Po prvom dni som sa cítil ako zbitý pes, po druhom ako 1000 zbitých psov, no a dnes mám toho už fakt dosť.

„Ešte vydrž, ešte si dáme zo tri jazdy a končíme,“ prehovára ma Miro.

„Nie, nie, nie! Proste ja končím. Bolí ma riť, bolí ma chrbát, bolia ma kolená. A navyše, vlek je plný debilných, drzých Poliakov, ktorí sa neustále predbiehajú v rade a serú ma, keď letia krížom dole a nevšímajú si, do koho to narvú.“

„Ókej, ókej,“ upokojoval Miro. „Tak si zastaňme niekde, kde môžeme obzerať ženské. Hodíme pauzičku a potom si dáme tie tri zvyšné jazdy.“

Neprotestujem. Momentálne je vítané úplne všetko, čo oddiali moje lyžiarske pôsobenie na kopci.

A tak sedíme na kraji svahu a obzeráme ženské. Niektoré to vzdajú hneď pred „križovatkou smrti“, ako sme pomenovali vydratú zľadovatenú strmú časť, vyzujú si lyže, opatrne pešo prejdú kritický úsek a potom zase pokračujú na lyžiach. Iné sa pomaličky šuchtajú dole, zastavujú na každom metri, hľadajú najlepšiu cestičku a potom sa zase posunú o malý kúsok. Samozrejme, nájdu sa i také, ktoré prejdú bez zaváhania. O tie však nemáme záujem – nie je sa totiž na čom baviť.

Možno to znie morbidne, no najprv sme tipovali, ktorá sa strieska a ktorá nie. Potom zas, ktorá sa strieska viac a ktorá iba na zadok. V našich sprostých myšlienkach nás podporuje čaj z termosky, do ktorého Miro nalial asi pol litra rumu.

„Túto by som chcel,“ hovorí Miro. „Všímaj na tie pohyby, tá musí mať dobrú kostru. Keby sa tak vyzliekla.“

„Tá nie, ja by som bral tamtú,“ ukazujem na svoju favoritku ja.

„Ktorú?“

„Tú, v tých zelených nohaviciach a bielej bunde. Tam, vidíš? Teraz schádza ten bubon.“

„Jáááj túto, aha. To si si mohol aj lepšie vybrať.“

„Škoda, že ľudia nepraktizujú nejaký dvojboj, alebo ako by sa to volalo. Najprv by si lyžoval, teda o teba mi ani veľmi nejde, najprv by tá baba v bielej bunde lyžovala a dole by bol bazén. Tam by sa všetky vyzliekli a museli by zvyšnú časť preplávať.“

No čo vám budem hovoriť. Tomuto sa hovorí „plodná debata“ dvoch pripitých chlapov.

Ako tak sedíme, pozeráme a komentujeme, zrazu som zbadal niečo, čo mi úplne primrazilo zadok ku kopcu. Okolo prešla Denisa. Nevšimol som si to na 100% presne, no tak sa mi zazdalo. Aspoň podľa tej čiapky, ktorú som si vždy pamätal. Pomaly, ale plynule zlyžovala „križovatkou smrti“, prešla len niekoľko metrov okolo nás a pokračovala dole

smerom k vlekom.

„Je to ona, nie je to ona?“ uvažoval som v duchu. Zazdalo sa mi, že by to aj mohla byť ona. No teraz som si už nebol istý. Bola to len desatina sekundy, čo som ju zazrel a jedinú, podľa čoho som sa orientoval bola vlastne len tá čiapka.

„Poznáš ju?“ opýtal sa ma Miro, keď som už asi pol minúty hľadel s pootvorenou hubou dole svahom.

„Hej, poznám,“ odvetil som zasnene. „Aj s tou som už spal,“ dodal som po chvíli.

„Blbost! Neverím,“ nedal sa Miro.

„Je to tak, spal som s ňou. Sa stav.“

Keď sme boli malí chalani, výraz „sa stav“ bolo najtvrdšie slovo pravdy. Nešlo o to naozaj sa o niečo stavať, bolo to len akési definitívne potvrdenie toho, že dotyčný si je viac ako istý.

„A o čo sa chceš stavať?“ spýtal sa Miro.

„Kto sa chce o čo stavať?“ pridala sa kolega, ktorý práve prechádzal okolo, pristavil sa a začul koniec nášho rozhovoru.

„Ale, tuto mladý tvrdí, že s hentou kosťou už spal,“ vysvetľoval Miro.

„S ktorou?“

„S ktorou, s ktorou. To je jedno, s ktorou. Ide o to či spal, alebo nespál. No tak, o čo sa stavíme?“ Miro bol vo svojom živle. Oči mu svietili ako žiarovky na stromčeku.

„O fľašu Becherovky,“ hovorím skromne.

„No dobre, ak vyhráš ty, dostaneš fľašu Becherovky. No čo, ak vyhrám ja?“ nahlas uvažoval.

„Ha, tak to nás ešte nepoznáš,“ uškrnul sa pristavený kolega.

„To nás ešte nepozná, ale spozná. Ja už viem, čo to bude,“ uškrnul sa aj Miro.

„Prebehneš nahý okolo chaty.“

„Tak to teda nie,“ zaprotestoval som. „Ty mne len fľašu a ja mám robiť zo seba blba?“

„Šak si povedal, že si s ňou spal, nie. Tak čoho sa bojíš? A fľaša je predsa len drahšia, ako chvíľka pohľadu na tvoju ríť.“

„Ako to chcete overiť?“ pokračoval pristavený kolega.

„Ako to chceme overiť?“ rozmýšľal Miro a tak definitívne ukončil debatu o výhre v našej stávke. „Povedz nejaké veci, čo sa dajú zistiť a potom si to pôjdeme skontrolovať.“

„Ako napríklad čo?“ nerozumel som presne, čo má na mysli.

„No napríklad, či má na zadku nejaké znamienko, alebo aké má chĺpky na %^#%\$,“ upresňoval celý nedočkavý.

„A ty potom pôjdeš za ňou, aby ti to ukázala, nie?“ oponoval som, pretože sa mi to nezдал dobrý nápad. Navyše som si vôbec nevedel spomenúť na žiadny podobný znak, ktorý by mohol dosvedčiť moju pravdu.

„Dobre, tak stačí, keď vymyslíš tri veci, ktoré sa budú zhodovať a keď tie sadnú, vyhral si. Jedna vec môže byť aj meno. Ale keď nesadne čo i len jedna, vyhral som ja,“ navrhol finálne riešenie.

„Dobre, platí. Volá sa Denisa. Študuje kreslenie. ... A na bruchu má piercing.“

„Super, ideš s nami?“ opýtal sa Miro, no ja som odmietol.

„A kde vlastne je?“ nedočkavo sa rozhlíadal pristavený kolega.

„Vyčkaj, myslím, že o chvíľku pôjde dole. Tuto mladý nám ju ešte raz ukáže.“

Mal pravdu, o chvíľu išla skutočne dole kopcom. Fakt neviem, či to bola Denisa. Takto narýchlo, vo vetrovke a v čiapke sa to dalo rozpoznať len veľmi ťažko. Miro s kolegom za ňou ihneď vyštartovali. A o pár sekúnd ju aj dobehli. Chvíľu tam len tak stáli a bolo vidno, ako do nej tlačia kaleráby. Rozhadzujú rukami smerom ku mne, potom sa jej snažia niečo vysvetliť. Zdalo sa mi, že to trvá až príliš dlho. Stáli tam hádam aj niekoľko minút. Tá baba však zrazu zapichla palice do snehu, rozopla si bundu, zhodila traky z otepľovačiek a

vyhrnula si sveter. Asi na dve sekundy im ukázal holé brucho, potom všetci traja pokrčili plecami, dievčina sa obliekla, zamávala a odišla.

(pokračovanie)

(21) Túto máš na zahriatie

Rýchlo som zjazdil kopec a pribrzdil tak prudko, až odhrnutý sneh zasypal ich lyže.

„Tak čo, je to ona?“ opýtal som sa celý nedočkavý.

„No chlapče, priprav sa na večerné vystúpenie. S touto si vôbec nespal,“ rehotali sa ako kone.

„Akože nie je! A čo nesadlo. Nemá už ten piercing?“

„Cha, cha, nič nesadlo. Ani len meno. Darmo sa snažíš, s touto si fakt ešte nespal.“

„A prečo vám teda ukazovala aj brucho?“ nedal som sa. Mal som pocit, že ma chcú oblafnúť.

„To bolo len tak. Ty by si si nechcel pozrieť jej brucho? Vlastne sme len chceli zistiť, či ju dokážeme presvedčiť, aby nám ho ukázala,“ vystatoval sa Miro.

Neveriacky som krútil hlavou.

„Pozri sa, stávka je stávka a keď nám teraz neveríš, mal si ísť s nami. Hovorím ti, že ani len meno nesadlo. Tak čo. Nespal si s ňou a to je chyba. Cha.“

Správa o mojom pripravovanom vystúpení sa do chaty doniesla ešte skôr, ako sme tam prišli. Tak mi treba, mám držať hubu a nevystatovať sa furt.

Bolo osem hodín večer a podpichovanie a povzbudzovanie spoluobyvateľov chaty sa už nedalo vydržať.

„Kedy už bude ten striptíz?“

„Nechystáš sa na nočný pochod zasneženou krajinou?“

„Som počula, že sa vonku oteplilo, nechceš sa prejsť.“

„Miro nám sľúbil, že o ôsmej bude predstavenie, tak by sme už radi začali.“

„Si mäkký?“ prišiel sa opýtať Miro osobne.

„Nie som mäkký,“ nedal som sa.

„Tak keď nie si mäkký, na čo ešte čakáme?“

„Serieš ma?“ spýtal som sa v duchu. V kuchynke som hodil do seba tri rummy a vybral sa von.

Pred chatkou sa zoradilo celé osadenstvo a následne začali skandovať: „Hej, hej, hej, poďme na to.“ Ešte aj Mirka dokrivala ku dverám, aby jej nič neušlo.

Vyšiel som von, na nohách gumené šľapky a okrem toho nič. Oboma rukami som si zakrýval penis. Nie je podstatné, či ho mám väčší, normálny, alebo skôr menší, no schovať ho v takejto zime nebol zas až taký veľký problém :-).

Neplatiaci diváci ocenili môj nástup búrlivým pokrikovaním a potleskom. Bez pristavenia a odpovedania na sprosté narážky som sa vybral za pravý roh chatky. Strecha našťastie prečahovala asi pol metra, takže tesne popri múre bolo len pár centimetrov sypkého snehu. Bola mi riadna zima – nohy po členky som mal v snehu a na nahom tele mi občas pristála zatúlaná snehová vločka.

„Ešte jeden roh, ešte tento posledný roh,“ hovoril som si, keď som chcel vybehnúť pred chatku - z opačnej strany ako som vyštartoval. No pošmykol som sa a skoro sa vytrepal. A to ešte nebolo to najhoršie, čo ma čakalo.

Keď som vybehol spoza posledného rohu, zasypala ma halda snehu. Tie hnusoby hnusné sa na mňa pripravili a začali neľútostnú paľbu snehovými guľami. Niektorí dokonca použili i lopatu na odhrabávanie snehu. Bol som celý od snehu, jačal som a keďže som mal problémy udržať stabilitu, namiesto schovávanie najcitlivejšieho miesta som musel obe ruky použiť na čiastočné zachytávanie snehových guľ.

„Prestaňteééé, prestaňteééé,“ kričal som ako najatý.

Ostatní sa smiali a tešili ako malé deti. Zjavne mali tento okamih dobre nacvičený.

Keď konečne prestali, celý som sa triasol od zimy. Myslel som, že ma na mieste trafi šľak,

tak prudko mi bilo srdce. Nieкто na mňa hodil deku a bol to čin, za ktorý mu budem vďačný do konca života.

Keď som sa premrznutý usadil na posteľ, prikvitol ku mne Miro. V každej ruke mal po fľaške Becherovky.

„Túto máš na zahriatie,“ podal mi jednu fľašu. Chvíľu mlčal a prihlúplo sa na mňa uškíňal. „No, vieš, pre teba je aj táto druhá fľaša,“ pomaly a opatrne mi podal i druhú fľašu. Asi sa začal obávať, či mi náhodou už nezaplo a neovalím ho hneď tou fľašou po hlavu. A mal by som aj prečo! No vtedy mi to naozaj ešte nezaplo.

„Ono, tá stávka, si to mal vlastne vyhrať TY.“

„Akože ja? To ako, že tam naozaj bola Denisa? Alebo sa to tej baby vôbec nespýtali?“ vírilo mi v hlavu. Pozeral som sa nechápavo na neho a čakal odpoveď na nevyslovené otázky.

Miro nepovedal nič, len sa odstúpil nabok. Na točitých schodoch stála DENISA. Nevieť, ako a kedy sa dostala dnu, nerozumel som tomu, no naozaj to bola ona. Mala oblečené rovnaké otepľovačky a sveter ako dnes poobede. Hľadeli sme na seba, Miro hľadel na mňa a v miestnosti ostalo úplné ticho. Všetci čakali, čo ďalej. Čo bude nasledovať?

Happyend? Alebo zúrivá scéna, kedy Mirovi vynadám do prašivých sviň a bastardov? Či dokonca nejaká tá facka?

No my sme tam len stáli a mlčali.

„Ahoj,“ pozdravila ma nakoniec ticho Denisa.

„Ahoj,“ pozdravil som sa aj ja.

„Kto si ide zahrať karty?“ ozval sa nieкто iný a tak prerušil toto divadlo bez dialógov. Všetci sa postupne začali trúsiť po chatke, každý späť do svojho kúta, či teplého brloha. Denisa podišla ku mne a bez slova si sadla vedľa mňa na posteľ. Rukou mi prešla po mokrých vlasoch, zatiaľ čo ja som tam sedel primrznutý, úplne mimo obraz a neschopný slova.

(pokračovanie)

(22) Hneváš sa?

Kráčam nočnou ulicou tejto malej dedinky. Vraciam sa na chatu. Cestu osvetľujú pouličné lampy a vianočná výzdoba povešaná na stĺpoch. Keď prichádzam k lampe, môj tieň je vzadu za mnou. Akonáhle prechádzam popod lampu, tieň ako potkan vbehne podo mňa a potom, keď sa od lampy vzdiaľujem, uteká predou mnou na snehom zakydanej ceste. V takejto chvíli ma vždy napádajú myšlienky na upírov, vlkolakov a inú nepríjemnú háveď. Nevieam prečo, mám to už od detstva. Myslel som si, že dospelí ľudia sa vonku večer neboja, no asi to nie je pravda. Ja sa bojím.

Aj keď je už niečo po polnoci, vo väčšine okien sa svieti. Ľudia ešte nespia. Sú predsa na dovolenke a tak sa bavia. Z okien počuť spev, miestami prechádzajúci do ručania a zavíjania a tiež hlučnú vravu pripitých ľudí. V diaľke niekto hodil piráta a jeho rachot sa ozval celou dolinou. Psi vo dvoroch začali štekať a zavýjať ako v lacnom horore a ja som inštinktívne pridal do kroku. Je poriadna zima a tak sa snažím povytiahnuť šál z pod vetrovky trochu vyššie, aby mi neťahalo na krk.

A čo robím vonku takto neskoro v noci? Bol som odprevadiť Denisu. „Náhoda, že je tu,“ hovorím si. „Fakt náhoda.“

„Čo tu robíš,“ opýtal som sa jej, keď sme už hodnú chvíľu mlčky sedeli na mojej posteli.

„Lyžujem,“ odvetila jednoducho. „A ty?“

„Ja tiež lyžujem. Som ťa dnes videl. Na kopci.“

Náš rozhovor je spočiatku dosť kostrbatý. Akoby vonku nebolo ani stopy po snehu, akoby sme sa celý deň šúchali po zelenej tráve a teraz nám to ostalo i v našom rozhovore.

„Prepáč mi toto,“ povedala ticho a jemne sa dotkla deky. Potom sklopila zrak a bolo poznať, že sa hanbí.

„Miro je moja vzdialená rodina. Veľmi sa nevidame, no vieme o sebe. Je to môj bratranec z druhého kolena,“ pokračovala, pretože ja som stále nič nehovoril. „Hneváš sa?“

V hlave sa mi premietlo tých pár dní, ktoré sme spolu prežili a tak mi napadlo, že Denisa asi predsa len nie je zlá baba. Bola by škoda ju opäť hlúpo stratiť. Bola by škoda ju stratiť teraz, keď som znovu sám a keď nám osud doprial znovu sa stretnúť.

„Sranda musí byť,“ upokojil som ju. Rozprávali sme sa až do polnoci.

Rozmýšľam, je to láska na druhý pohľad? To asi nie. Nehodili sme sa do náručia, nevyznali sme si hlboké city, nepomilovali sme sa vonku na snehu. Mnoho vecí ostalo ešte nevy povedaných, mnoho vecí ešte stále viselo vo vzduchu ako gilotína pred popravou. Obaja sme vedeli, že tie veci by mali z toho vzduchu spadnúť, že niekto by mal prerezať motúziku a uvoľniť gilotínu, aby tak ukončil naše trápenie. No ani ja, ani Denisa sme nemali odvahu.

„Kde bývaš? Môžem ťa odprevadiť?“ spýtal som sa.

„To budem rada,“ ochotne súhlasila. Kým som si zhládúval vetrovku, čiapku, rukavice a šál, išla sa rozlúčiť s Mirom a Mirkou.

„A kde to teda bývaš?“ opýtal som sa ešte raz vonku na ulici, pretože som si nevedel spomenúť, či mi to už povedala.

„V tom veľkom hoteli hneď pri ceste, na druhom poschodí.“

„Pôjdeš zajtra lyžovať?“ tajne som dúfal, že áno.

„Zajtra idem aj s rodičmi hore - na väčší kopec. Skibus nás ráno odvezie spred hotela. Otec povedal, že na tom vydratom všiváku sa už lyžovať nebude.“

„A musíš ísť? Ostaň radšej tu. Určite pôjde aj Miro,“ snažil som sa ju prehovárať. Akoby bol Miro tá hlavná maškrtka, na ktorú ju chcem nalákať. A pritom som len chcel, aby zajtra prišla na NÁŠ kopec. No nevedel som jej to povedať priamo. Že to JA chcem, aby prišla.

„Asi nie, otec už kúpil lístky,“ vykrútila sa.

„A čo večer, môžem prísť za tebou?“ Snažil som sa. Snažil som sa ako najlepšie som vedel, aj keď to nebolo bohviečo. „S touto babou som už spal,“ napadlo mi. A predsa to bolo nejaké ťažké, dostať ju znovu na rande.

„Prísť môžeš, no večer ideme na zábavu v hoteli, takže sa budem musieť pripraviť,“ uzemnila ma načisto.

A jasné, zajtra je predsa Silvestra. Tak na to som zabudol. Zábava v hoteli. Podľa vonkajšieho výzoru toho hotela to bude určite niečo viac ako alkohol párty s karaoke hulákaním, ktorá čakala mňa v našej chate. V takom hoteli býva aj živá hudba, aj čisté obrusy na stoloch, aj seriózna večera na nich. Cítil som sa ako chudobný chlapec, ktorý sa v čiernobielym filme uchádza o ruku bohatej slečny.

„Bude tam aj Miro,“ chcel som ešte dodať ako poslednú záchranu, no v poslednej chvíli som si uvedomil, že je to absolútna chujovina, čo tu predvádzam. Proste prísť nechce a ani nepríde.

„Ešte raz mi prepáč za ten dnešný večer. Miro ma nahovoril.“

„Dobrá noc.“

„Dobrá.“

Rozlúčili sme sa celkom neutrálne, bez bozku ako som celý čas aj predpokladal. S príslubom, že zajtra predsa len prídem za ňou, som sa vybral naspäť na chatu. „Teda, ASI prídem,“ povedal som si v duchu.

„Veď ty si do nej úplne buchnutý,“ prekvapene na mňa vybehol Miro, keď som z neho už asi pol hodinu ťahal informácie o Denise. Boli skoro dve hodiny po polnoci a ja som mu nedovolil spať, pretože som chcel vedieť všetky podrobnosti.

„Počuješ, veď ty si do nej úplne buchnutý!“ zopakoval Miro.

„Som, no a čo!“ pripustil som. „Tak prečo sem došla?“

„Chcela ťa vidieť.“

„Mňa?“ nechápal som. „Ak chcela vidieť mňa, prečo sa ku mne správa tak ako sa správa. Ako kotva z Tatrapomy. Najprv ma kúsok potiahne, kúsok namotá a potom sa mi vyšmykne a nechá ma stáť uprostred strmého kopca.“

„Nie, chcela znovu vidieť tvoju holú riť,“ uškľabil sa Miro. „Teba chcela vidieť, hádam si nemyslíš, že sem došla kvôli mne. Svoju mŕtvu babku vídam častejšie ako Denisu – sesternicu z piateho kolena, či čo mi to vlastne je. Ženy sú proste raz také.“

„Chodí teraz s niekým?“ opýtal som sa ho finálnu vec.

„A to mám ja ako vedieť?“ oboril sa na mňa Miro a vzápätí sa zamkol na WC.

Chcela ma vidieť.

(pokračovanie)

(23) Takto mi veríš?

Chcel som vstať prvý, aby som stihol všetko čo som si zaumienil, no i tak som vstal medzi poslednými. Navštívil som kúpeľňu, ale po zistení, že baby už minuli všetku teplú vodu som rannú hygienu radšej vynechal. Nebudem si predsa na dovolenke terorizovať telo.

„Dobrý deň, neviete, kde by som tu kúpil kvety?“ pýtam sa už asi tretej babky na ulici.

„Kvety?“ opýta sa ma babka naspäť.

„Áno, kvety,“ hovorím na ňu jasnejšie a zrozumiteľnejšie. Zdá sa, že je mierne nahluchlá.

„Tu kvety nekúpate.“

Cítim sa ako Maruška v rozprávke o 12 mesiačikoch. Keby bolo leto, neváhal by som asi vpáliť niekomu do záhrady a našklbať celú kyticu. No teraz v zime?

Pomaly sa došuchcem k hotelu, v ktorom býva Denisa. Chvíľu postávam vonku, niekoľkokrát ho obídem celý dookola, do snehu si vydupkávam rôzne obrazce. Dúfam, že ma z okna nevidí, ako tu nabieram odvalu. Postával som tam ako predavač Nota Bene hádam aj vyše hodiny. Aj keď tu asi žiadnych predavačov Nota Bene nemajú, nikomu to nebolo divné – ulice sú plné turistov, ktorí prevláčajú lyže a batohy z jedného konca dediny na druhý. Iní sa zas prevážajú na drahých autách a nadávajú pri tom na tých peších, lebo na úzkej zasneženej ceste je problém udržať rovný smer, nie to ešte vyhábať sa chodcom. Do toho sa ešte pletú domorodci na starých škodovkách a deti so sánkami a bobami.

„Idem dnu!“ rozhodol som sa konečne. Aj tak nebude v hoteli, mala ísť predsa lyžovať.

„Dobrý deň,“ zakvičím na postaršieho recepčného, ktorý stojí opretý za dreveným pultom a vypisuje nejaké papiere.

„Dobrý deň,“ zdvihne hlavu a ostane čakať s otázkou na perách: „Čo by si rád?“

„Hľadám jednu slečnu, mala by tu u vás bývať,“ zamrmlm si popod nos. Radšej sklopím pohľad, aby nečumel na môj nervózny ksicht.

„Informácie o hosťoch neposkytujeme,“ snaží sa ma pohotovo odbiť. Z milého úsmevu prešiel do mierne prísneho tónu.

„A môžete mi ju zavolať?“

„Ak viete jej meno, môžem,“ povie a z pod pultu vytiahne nejaký hrubý zošit – asi knihu ubytovaných hostí.

Nadiktujem mu meno a on sa ho snaží nájsť v zozname. Po chvíľke, keď už začínal byť mierne nervózny, čo sa prejavovalo mrmlaním Denisininho mena a záporným krútením prešedivenej hlavy, sa prstom zastavil na jednom riadku.

„Máte pravdu, mladý muž,“ víťazne zvolá. „Je to izba 212 B. Tam máme číselko, ..., číselko 2122.“

Na telefóne položenom na pulte pomaly vyťukal spomenuté číslo. Kládol pritom veľký dôraz na správne zatlačenie každého tlačítka.

„Čo zdržuje, čo zdržuje, do šľaka,“ hromžil som v duchu. „Vytoč už to blbé číslo!“

Ostalo ticho, prerušované len bežným ruchom recepcie. Niekoľko hotelových hostí za ten čas položilo svoje kľúče na pult a recepčný ich hneď stiahol z pultu dole. Dvaja iní hostia, muž a žena stáli za mnou a dožadovali sa osobnej pozornosti recepčného, no ten ich nateraz umlčal kývnutím ruky.

„Žiaľ, nikto to tam nedvíha,“ zahlásil ani nie po dvadsiatich sekundách čakania.

„Možno ešte spí,“ chcel som ho prinútiť, aby nechal telefón vyzváňať dlhšie. „Čo keď je práve v sprche a nemohla prísť k telefónu,“ napadlo mi. Prosebné som sa na neho zahľadel.

„Nie, skôr sa už išli lyžovať,“ povedal stroho a otočil sa k páru, ktorý stál za mnou. Tým mi dal jasne najavo, že už so mnou nemieni strácať čas.

„A neviete, kedy sa vracia SKI-bus?“ hlesol som na neho v momente, keď pani za mnou otvorila ústa, no ešte nestačila nič povedať. Všetci traja na mňa škaredo zazreli.

„Dnes príde už o štvrtéj,“ odvetil a potom sa už definitívne začal venovať ďalším záujemcom o jeho skvelé služby.

„Tak to mám ešte pol dňa času,“ uvedomil som si v duchu a pobral sa do preč.

Do chaty sa mi vracat' nechcelo a tak som sa rozhodol túlať sa po vonku. Slniečko svietilo a vôbec nebola zima. Chodil som hore - dole po celej dedine a párkrát som sa zatúlal aj za ňu. V bufete pri vleku som si kúpil nejaký hamburger a teplý čaj, potom neskôr ešte jeden a neskôr ešte jeden. Čakal som na tú správnu chvíľu, kedy pôjdem znovu opáčiť Denisu. Túto chvíľu som si stanovil na niečo tesne pred piatou. Vtedy by už mala byť na isto v hoteli. Trochu som sa však zamotal, lepšie povedané stratil a tak som do hotela prišiel až okolo štvrt' na šest'.

„Dobrý deň, môžete mi prosím zavolať k telefónu Denisu, číslo 2122?“ opýtal som sa dievčiny, ktorá teraz stála za pultom. Bol som rád, že tam nie je ten starý chren čo ráno. Dievčina sa na mňa pozrela a usmiala sa od ucha k uchu. Bola to baba, ktorú som chcel zbaliť pri ceste autobusom. Trochu sklopila oči (myslím, že sa aj mierne zahanbila i keď neviem prečo), v zozname si overila meno a vytočila Denisine číslo.

„Dobrý večer, tu je recepcia. ... Máte tu návštevu. ... Taký mladý muž. ... Aha, a hovorím s Denisou? ... A môžete mi ju prosím zavolať? ... Ďakujem.“

Dievčina za pultom sa na mňa previnilo usmiala, akoby tým chcela povedať: „Ja krava, to bola jej matka...“

„To je ale riadna krava,“ pomyslel som si aj ja v duchu, no na ksichte som statočne držal úsmev číslo 6.

„Dobrý večer, tu je recepcia. ... Hovorím s Denisou? ... Máte tu návštevu, taký mladý muž tu na vás čaká. ... Dobre, poviem. ... Za málo. Dovi.“

„Príde dolu. Môžeš sa zatiaľ posadiť tam,“ zavesila slúchadlo a rukou ukázala na kreslá v rohu vstupnej haly.

Oblečené mala bordové šaty, so sieťkovanými rukávami. Na nohách silonky a k tomu obuté tenisky. Vyzerala tak trochu smiešne, asi som ju zastihol uprostred príprav na večeru. Vo vlasoch mala niekoľko sponiek, no jej účes ešte nebol ani zďaleka dokončený.

„To som posral,“ povedal som si v duchu, keď som zbadal jej nahnevaný výraz.

„Ty si?“ opýtala sa ma namiesto pozdravu.

„Chcel som ťa opäť vidieť...“ vytlačil som zo seba ja.

„Musím sa prichystať na večeru,“ snažila sa ma hneď na začiatku odbiť, no svoj hnev ovládla. Vlastne sa ani nehnevávala, možno tak iba vyzerala kvôli tomu nedokončenému účesu.

„Iba chvíľku, zaprosíkal som.“

Posadila sa do kresla oproti mne, iba tak na pol zadku - ani sa neoprela dozadu. Asi preto, aby si nepokrčila šaty. Obaja sme ostali mlčky sedieť a hľadieť na seba.

„Chcel som ti povedať, ..., chcel som ti povedať, že ťa mám rád,“ premohol som všetky svoje introvertné sklony. Touto vetou som v mojej internej hodnotiacej stupnici odvahy (od 1 do 10) podal výkon blízky číslu 8 (čo už je naozaj dosť veľa).

„A prečo si sa na mňa vykašľal?“ opýtala sa ma Denisa. Z jej hlasu bola cítiť mierna irónia a pohrdanie. Akoby ju môj výkon vôbec nepresvedčil. Sedela tam a tvárila sa, že nevie o čo mi ide, že sa jej to vôbec netýka. Že to hovoríme o jej priateľke, ktorej má dohodiť spoločnosť na návštevu divadla a teraz robí konkurz na výber jedného z 50 uchádzačov.

„Ja som sa na teba nevykašľal, to ty si ma podviedla!“ snažím sa brániť.

„Prečo si myslíš, že som ťa podviedla?“

„Lebo si spala so mojím bývalým.“

„A tu presne je problém! Vykašľala som sa na teba preto, lebo mi vôbec neveríš.“

„Verím.“

„Neveríš.“

„Verím ti.“

„Neveríš! Stačí, aby ti hocikajký chmuľo na ulici povedal, že ma pichal do zadku a hneď si

na jeho strane! Takto mi veríš?“

Poslednú vetu povedala Denisa s takým nasadením, až skoro vyskočila z kresla. Náš rozhovor sa zmenil na hádku a tak sme patrične zvýšili hlas. Pri poslednej vete sa niekoľko ľudí postávajúcich v hale hotela po nás obzrelo. Našťastie bol Silvester a každý sa chcel baviť, preto si nás hneď prestali všímať.

„Ale, keď on vedel všetky podrobnosti,“ stíšil som hlas.

„A čo, že vedel. Aj ty by si už teraz vedel. A spala som s tebou včera?“

„Si mi napísala, že ma už nechceš vidieť.“

„To je pravda,“ trochu sa ukludnila a zviezla sa naspäť do kresla.

„Cítila som sa veľmi sklamaná a zlomená. A vtedy som si myslela, že ty ma vyliečiš. No namiesto toho si ma nechal samú.“

„Ja som ťa nenechal, to ty si mňa...“

Po líci jej začali tiecť slzy. Nemám rád, keď baby plačú. A hlavne, keď plačú kvôli mne.

„Neprišiel som sa hádať,“ povedal som úplne potichu. „Uvedomil som si, že si predsa len super baba. Aj keď som si myslel, že si vtedy bola so svojím bývalým. Chcel som ti povedať, že ťa mám stále rád.“

Denisine oči plávali v slzách a líce už mala celé mokré a zalepené.

„Od vtedy čo som ťa kreslila som s nikým iným nespala,“ dodala ticho. „Musíš mi to veriť!“

Pozrela sa na mňa, no moja tvár ostala bez reakcie. Potom náhle vyskočila a utiekla hore po schodoch preč.

„Ja ťa milujem!“ skríkol som na celú hotelovú halu, no vtedy mi bolo úplne jedno, kto všetko to ešte začuje. Denisa sa však už nevrátila. Ostal som tam stáť sám a všetci v hale na mňa hľadeli. Rýchlo som preto vybehol von do tmy.

(pokračovanie)

(24) To budú naši

Zobudil som sa. V izbe už bolo šero. V prvom momente, keď bolo moje vedomie na pokraji spánku a zobudenia, napadlo mi, že som doma. Potom som si spomenul – išiel som predsa na chatu. No toto nie je moja (dočasná) posteľ na chate. Otvoril som oči. Táto izba mi vôbec nebola známa. Vedľa mňa sa niečo pomrvilo. Niečo teplé a vlhké. To niečo teraz pohlo rukou a nechalo ju voľne položenú na mojom bruchu. Denisa! Až teraz mi to načisto zaplo. Som (opäť !?) v jednej posteli s Denisou. Skôr ako som mohol nad danou skutočnosťou dlhšie rozjímať a vytešovať sa z nej, uvedomil som si, že z vedľajšej miestnosti počuť akési hlasy.

„Nieкто tu je,“ zašepkal som tak potichu, aby ma ten nieкто nepočul, no zároveň aby Denisa pochopila, že ma to dostatočne vyviedlo z miery.

„To budú naši,“ zamrmlala v polospánku, trochu sa pomrvila a pritiahla na nás perinu. Nespravila nič viac.

„Za koľko sekúnd (alebo minút !!!) sa dokážem obliecť a zoskočiť dole z balkóna?“ rozmýšľal som v duchu. No v tom strese som si nevedel ani spomenúť, na ktorom poschodí je vlastne táto izba.

Vrzli dvere a v lúči svetla vstúpil do izby nejaký postarší muž.

„Ahoj Deni, sme doma,“ zaspieval a potom sa zarazil - ostal stáť v izbe meter pri dverách. Asi nečakal, že nájde svoju dcéru v posteli s mladým mužom, v spoločnej hotelovej izbe a už vôbec nie 1. januára na lyžovačke. Hlavne, keď na lyžovačku dcéra pricestovala bez spomínaného mladého muža. A hlavne keď to nie je u danej dcéry, teda konkrétne u Denisy, také bežné - aby za tri dni zbalila nejakého chlapa a hneď s ním skončila aj v posteli. Teda pevne verím, že to u nej nie je také bežné.

„Ale oči, už sme sa dohodli, že budeš klopať,“ zašomrala Denisa, no nijako extrémne ju prítomnosť jej otca nevyviedla z miery. Zdalo sa, že ani jej otec nevyťahuje na mňa spod kabáta brokovnicu, prípadne nevolá mobilom „rodine“, aby pre mňa začali kopať jamu a prišli odviezť dcéru do kláštora. Nastalo krátke ticho.

„No keď som už tu, mohla by si nás predstaviť,“ povedal.

„Toto je môj otec,“ predstavila nás.

Vytiahol som z pod periny pravú ruku a podal ju jej otcovi. Bolo mi to trochu hlúpe, hlavne keď ešte spomeniem fakt, že okrem trička som na sebe nemal nič a pod perinou som sedel nahý. Takto som si veru zoznámenie s Denisinými rodičmi nepredstavoval. Teraz nech sa tu ešte zjaví jej mama, aby bolo dielo dokonané.

„To je ďalší mladý muž, ktorý ti ide zlomiť srdce?“ opýtal sa ironicky a bez okolkov, akoby čakal zdôvodnenie mojej prítomnosti len v dvoch možných variantoch: „áno, oči, aj tento ma najprv pretiahne a potom opustí“, alebo: „nie, toto je len známosť na dnešný deň, za týmto smútiť nebudem“.

„Nie, toto je ten istý,“ povedala stroho Denisa a hodila po ňom nevraživý pohľad.

„V tom prípade vás pozývam dnes na večeru,“ povedal Denisin otec a vyšiel z izby.

Keď som dorazil na chatu, všetci už boli v náladičke. Teda všetci okrem Renáty, ktorá vraj nepije zo zásady (ako potajme prezradila Inga: keď mala 15, na diskotéke sa strašne opila a skončila v nemocnici) a Romany, ktorá je podľa neoficiálnych informácií tehotná. Romana dorazila dnes doobeda i so svojím priateľom. Iba ja som bol trápne triezvy, bez nálady. Ešte som si to nestihol upratať v hlave, už okolo mňa bujaro skáče celé osadenstvo chaty. Cítil som sa úplne pod psa. Najradšej by som zaľahol spať a na dnešný deň úplne zabudol, alebo si ho zajtra radšej zopakoval znova, no úplne inak. Avšak dnes sa spať nebude! Jedine, že by som zaspal vonku na snehu a už sa viac nezobudil.

V celej chatke rozvoniavala kapustnica, no ja som vôbec necítil hlad. Chcel som len zaliezť niekde do kúta a ostať sám. Okolo jedenástej večer som si na niečo spomenul. Vyšiel som pred chatu a zo snehu som vytiahol fľašu becherovky – moju výhru v stávke.

Bola úplne ľadová. Usadil som sa späť na posteľ a fľašu si položil na prsia. Strašne ma oziabala, no ja som na to nedbal. Rozmýšľal som, či mi môže nejako ublížiť, napríklad zariadiť, aby som dostal nejakú ľahkú formu infarktu alebo aspoň ťažký zápal pľúc. Kebyže teraz zomriem, dobre by sa to pamätalo. „To je ten, čo ho drbalo rovno na Silvestra,“ hovorili by si o mne ľudia. Predstavil som si Denisu, v čiernych šatách, čiernych lodičkách, čiernych silonkách a s čiernou šatkou okolo krku, ako stojí nad mojou rakvou, ktorú práve spúšťajú do jamy vykopanej v zamrzutej zemi. Ako v americkom filme. Alebo, keby som úplne nezomrel, iba upadol do hlbokej kómy. Denisa by sedela na stoličke vedľa mojej posteli v nemocnici, na mojom nočnom stolíku by stála veľká kytica kvetov a Denisa by si pri každom pohľade na mňa musela utierať vyplakané oči do zhúžvanej vreckovky.

Blbost! Odkrútil som vrchnák na fľaši, bol ešte zapečatený kolkovou známkou a preto mi to šlo ťažko. Ale keď sa človek snaží, zvládne aj horšie veci. Už som mal hrdlo fľašky skoro na perách, už mi do nosa udrela sladkastá vôňa alkoholu, už som skoro zacítil jeho chuť na jazyku, keď sa nado mnou objavil Miro: „Máš tu návštevu, stavec.“ Tú vetu nepovedal normálne, ale zaspieval ju v rytme práve hrajúcej pesničky, takže som mu vlastne ani poriadne nerozumel, čo po mne chce. No inštinktívne som sa pozrel smerom ku dverám. Stála tam Denisa. Na sebe mala bordové šaty, čierne lodičky a nič viac. Bola na kosť premrznutá, holé ruky mala červené od zimy, nohy úplne premočené, vlasy zasnežené. Musela sem dôjsť rovno zo Silvestrovskej zábavy.

I ostatní obyvatelia našej chaty si uvedomili jej obeť, lebo zrazu nikto opilecky nehulákal a netancoval. Zjavne ich šokoval stav, v akom sa práve Denisa nachádzala. Avšak tá bola akoby v tranze. Nevnímala, že jej musí byť prekliata zima. Porozhliadla sa po izbe a keď ma zbadala, priamo, bez toho aby pozrela na niekoho iného, podišla ku mne, zvalila ma späť na posteľ, ľahla si na mňa a vášnivo ma pobozkala. Vzápätí sa ozvala celá chata bujarým piskotom, potleskom a pokrikovaním hesla „o-pa-ko-vať, o-pa-ko-vať“. Denisa sa obzrela, usmiala sa od ucha k uchu a znovu sa prisala na moje ústa, pričom mi jazykom oblizovala pery, zuby i môj jazyk v ústach. Bola studená ako tá fľaša od Jančiho Bechera.

„Už som to nemohla bez teba vydržať,“ povedala o niečo neskôr. Liali sme do nej kýble čaju a držali ju zakrytú pod dvomi paplónmi. Ešte stále sa celá triasla a pery mala mierne modrasté. Pod perinou som jej masíroval úplne studené nohy. „Keď som videla, ako sa všetci bavia, ako tancujú na parkete, zrazu som veľmi chcela, aby si bol pri mne,“ dodala. „Nebudú sa o teba báť?“
„Pošlem im esemesku, dobre?“

„Poďme ku mne,“ zahlásila Denisa niečo tesne pred deviatou ráno, keď sme sa celí dolámaní a skôr nevyspatí a unavení ako vyspatí a oddýchnutí zobudili vedľa seba na úzkej posteli v našej chate.

„A čo vaši?“ spýtal som sa, pretože som nemal chuť zoznamovať sa s jej rodičmi. Necítil som sa na to pripravený. A vôbec nie už teraz, keď sa všetko zbehlo tak rýchlo.

„Písali mi esemesku, že sa idú lyžovať.“

„Tak poďme, tu sa aj tak nevyspíme,“ konštatoval som pri pohľade na chrápajúcich kolegov, ktorí chodili každú chvíľu blahoželať wc mise všetko naj do Nového roku..

Požičal som Denise moju vetrovku, aby jej nebola zima. Chcel som jej požičať aj nejaké topánky, aby nemusela ísť v lodičkách po snehu, no žiadne náhradné som nemal.

„To zvládnem, keď som došla až sem, dôjdem aj späť,“ hrdinsky vyhlásila. Tak som jej požičal aspoň čiapku. Bordové šaty po kolená - teraz už celé dokrčené, silonky - na každej nohe s jedným rýchlikom, na nohách lodičky a na tom moja vyblednutá vetrovka. Aj tak už vyzerala dosť smiešne :-).

(pokračovanie)

(25) Ja sama, dobre?

Kým sme dorazili do hotela, Denisa mala opäť premrznuté celé nohy.

„Idem sa zohriať horúcou vodou,“ vyhlásila hneď ako sme zavreli dvere na izbe. Kým som sa ja rozhliadal po izbe, ona už bola v kúpeľni a vyzliekala si silonky. Potom hneď otočila kohútikmi nad vaňou a po miestnosti sa začal šíriť hluk napúšťajúcej sa vody spolu s vodnou parou.

Izba to nebola veľká, boli tam dve oddelené postele, nočné stolíky, jedna skriňa, stolík s telkou, botník, zrkadlo a pod ním skrinka – ako som neskôr pochopil, bola to vlastne chladnička s minibarom. Okrem vchodových dverí a dverí do kúpeľne tam však boli ešte jedny dvere. Podľa ich umiestnenia som hneď odhadol, že to boli dvere do susednej izby – teda do izby jej rodičov.

„Pomôžeš mi?“ spýtavo na mňa vykukla z kúpeľne, keďže ja som si stále obzeral vybavenie izby, akoby sme boli na turistickej prehliadke hradu.

Najprv som jej povyberal z hlavy sponky, ktoré tam mala nastrkané aby jej držal účes a potom som jej rozopol zips na šatách. Zips viedol od krku cez chrbát až na pás, kde končil tesne nad jej zadkom. Zo šiat vykĺzla ľahko, pričom ich nechala elegantne padnúť ku nohám. Vyškročila z nich, otočila sa ku mne chrbtom a rýchlym nacvičeným pohybom si vzadu rozopla podprsenu. Vzápätí si dvomi prstami stiahla aj nohavičky. Až vtedy som si uvedomil, že Denisa je úplne nahá, pričom ja tam stojím úplne oblečený, dokonca aj obutý.

Ona však na mňa vôbec nebrala ohľad - správala sa, akoby som tam vôbec nebol. Pomaly vkĺzla do vane a s pôžitkársnym vzdychnutím sa celá ponorila do horúcej vody. Až vtedy otvorila oči a udivene na mňa pozrela: „Ty nejdeš?“

V momente som bol tiež vyzlečený, pričom aj som svoje veci nechal v kôpke na zemi pred vaňou. Chvíľu sme tam na seba pozerali, no netrvalo dlho a už sme boli obaja tesne pri sebe. No vtedy sa nám obom zdalo, akoby to bola celá večnosť: Sedel som na opačnom konci vane, nohy som mal okolo Denisiných bokov, pričom ako som tam liezol úplne nechtiac (ale rád) som sa dotkol jej prsníka. Ešte stále mala ten piercing na bruchu, ešte stále mala také malé, no zato nie ploché, ale pekne tvarované prsia.

Bozkávali sme sa tak vášnivo, až chvíľami voda čliapala na dlažbu, no sex vo vani je najväčšia blbosť (týkajúca sa milovania) akú som kedy chcel skúšať. Teda aspoň sex v klasickej, podlhovastej vani. Možno si raz kúpime knižku s názvom „Kamasútra v tesnom priestore“, alebo niekto napíše do ženského časáku duchaplný príspevok „10 základných polôh na milovanie v socialistickej vani“. No dovtedy budem tvrdiť, že je to jedno z najhorších miest na spomínaný účel. Obaja sme už boli celí rozdivení a nažhavení jeden na druhého, no vtom sa to zaseklo. Raz niečo tlačilo ju, potom zase mňa. Na chvíľu sa mi zdalo, že už budem konečne v nej, no vtedy sa zase šmykla a ponorila pod vodu, čo sa nezaobišlo bez riadneho špliechania okolo, keď zúfalo hľadal pevný bod na zachytenie. Pripomínalo to skôr šantenie detí na kúpalisku ako sex dvoch dospelých ľudí.

Obaja sme sa pritom smiali, čo zákonite viedlo k tomu, že sme prestávali mať chuť. Pozrel som sa priamo do Denisiných očí a ona sa pozrela do mojich.

„Chceš sa milovať?“ spýtal som sa ja.

„Chceš sa milovať hneď teraz?“ spýtala sa ona.

Obaja sme vyskočili z vane, voda z nás stekala na dlažbu, kde sme za ten čas spravili poriadnu mláku. Zachránil som aspoň svoje tričko, ktoré som na seba hneď natiahol, aby mi nebola zima.

Keď sme o pár chvíľ ležali spolu v posteli, pritláčali sa k sebe, keď som jej práve cmúľal bradavku - tak to bol po dlhom, dlhočiznom čase jeden z najpríjemnejších zážitkov môjho života.

„Ja sama, dobre?“ povedala Denisa, otočila ma na chrbát a obkročmo sa posadila na

moje stehná. Vedel som, čo bude nasledovať. Párkrát mi prešla rukou po penise, aby sa následne nadvihla a nasmerovala ho do seba.

„Máš tu nejakú ochranu?“ zastavil som ju v poslednej chvíli.

„Nie.“

„No do paže,“ prebleslo mi v mozgu, ktorý som v danom okamihu aj tak nemal. Teda aspoň podľa tvrdenia feministiek - môj mozog práve zvierala Denisa v pravej ruke.

„A ty?“ opýtala sa ona.

Pokrútil som záporne.

„To je dobre, chcem ťa vo vnútri cítiť aký si,“ povedala náhle a svojím nacvičeným pohybom sa na mňa nasunula. Začala sa jemne kolísať, dvíhať a pritom zavrela oči a jej pery občas vydávali jemný povzdych.

„A čo deti,“ dobiedzal som, pretože mi to nedalo pokoja. Bol to úplne iný pocit ako ten, na aký som bol zvyknutý. Vlastne, ešte nikdy som to nerobil bez prezervatívu.

„Na deti dnes nie je dobrý čas,“ povedala a celou svojou váhou sa zvalila na mňa.

„Aspoň myslím,“ zašepkala mi po chvíli do ucha, v krátkej prestávke medzi dvomi triškami orgazmu, ktorý zachvátil jej telo.

A ja som vtedy začal počítat' druhú mocninu čísla 125. Totiž, vždy keď chcem dlhšie vydržať, počítam druhé mocniny. Začal som číslom 101 a postupne, pri každom ďalšom sexe, ju počítam z čísla väčšieho o jedna. Je vám však asi jasné, že ako kalkulačka by som sa neuživil. Čo si pamätám, dostal som číslo 15465, čo je určite úplná blbosť.

No odhliadnuc od faktu, že pri sexe neviem rátať druhé mocniny, myslím, že toto je už koniec príbehu. No tak dobre, máte pravdu: Nie je to len koniec tohto príbehu, rovnako je to aj začiatok príbehu ďalšieho.

Vtedy večer, keď som sedel s Denisinými rodičmi v hotelovej reštike, tlačil do hlavy slávnostnú večeru pozostávajúcu z hovädzej polievky, kuracieho na prírodno s broskyňami, hranolkami a ryžou, vtedy to nikto ešte ani len netušil. Konverzovali sme o všetkých tých bežných veciach, ktoré sa zvyknú rozoberať na spoločnej večeri s rodičmi vašej priateľky hneď po tom, ako vás jej otec prichytí spolu v posteli, pričom to okamžite zavesí na krk jej matke, ktorej je síce už dávno jasné, že ich dcéra má občas pravidelný sex, no doteraz toho šťastlivca ešte nenačapali priamo medzi nohami ich milovanej dcérenky. A tak sa spoločná konverzácia točila okolo mojich rodinných pomerov, mojej práci, záľub, zdravotného stavu, postoju k deťom, rodine, manželstvu, kariére, alkoholu, mäkkým a tvrdým drogám a nakoniec nechýbalo ani sondovanie ohľadom počtu rozvedených manželiek, ktoré na mňa niekde vyčkáujú, prípadne nezaopatrených detí, ktoré teraz niekde bez otca šalejú od žiaľu. Taký klasický nezáväzný výsluch, pri ktorom je dobré si dávať pozor na každú vetu, na každé slovo, lebo inak si to u nich môžete na veky posrať.

Takže vtedy, keď sme tam všetci spolu pekne papkali a oni si popritom zostavovali môj osobný profil, to sme vlastne ešte netušili, že už večeríme piati. A že tí dvaja agenti SIS na dovolenke, inak starostliví rodičia, čo som sa cez ich dcéru votrel až do ich slávnostnej Novoročnej večere, budú už o pár mesiacov mojimi svokrovcami (a o pár ďalších mesiacov hrdými starými rodičmi). Viete, ono to s tým sexom bez ochrany je raz tak. Lebo tak vám poviem, nikdy neverte roztúženej žene! Dodnes rozmýšľam, aj keď je to už asi jedno, ale rozmýšľam, či vtedy aspoň trochu vedela, aspoň trochu uvažovala, či je na tie deti dobrý čas alebo nie je. Rozmýšľam, či to bol osud - omyl prírody a naozaj to mala (zle) vypočítané, alebo sa tým nikdy poriadne nezaoberala a tú pamätnú vetu: „Dnes nie je na deti dobrý čas“ povedala proste len tak, nablímk. Lebo ten čas bol a bol práve jeden z najlepších.

Rozmýšľam aj, keby sme vtedy mali sklenenú guľu, ktorá by nám v danom okamihu povedala čo nastane, boli by sme napriek tomu pokračovali?

Ja verím, že áno. Ale to už je naozaj iný príbeh.

(koniec)